

๑

ยามเย็นวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ - วันวาเลนไทน์ ณ ดับเบิลที
แกรนด์ ไฮเทล โรงแรมหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยา ย่านบางรัก

เสียงพูดคุยสังสรรค์ของบรรดาแขกผู้มาร่วมเป็นเกียรติในงานเลี้ยง
ฉลองสมรสของคู่บ่าวสาวมีอันต้องสงบเงียบทันควันเมื่อไฟในห้องบอลรูม
ดับลงโดยไม่มีทันตั้งตัว ทว่าก่อนจะมีใครเริ่มต้นตระหนก แสงจากสปอต-
ไลต์ก็พลันสาดส่องไปยังด้านหน้าประตูทางเข้า เรียกสายตาทุกคนให้ไป
รวมกัน ณ จุดเดียว

คู่หนุ่มสาวเจ้าของงานคงแขนกันปรากฏกายด้วยรอยยิ้ม เสียง
บรรเลงเพลงหวานคลาสสิกดังคลอระหว่างทั้งสองค่อยๆ อย่างก้าวเข้ามาใน
งาน ระหว่างนั้นจอโปรเจกเตอร์ข้างเวทีก็เริ่มฉายวีซีดีเห็นเล่าเรื่องราว
การก่อร่างความรักของบ่าวสาว พร้อมคำสัมภาษณ์ความในใจแต่ละฝ่าย
ด้วยประโยคชวนประทับใจ สิ่งเหล่านี้สร้างความตื่นตันให้เกิดแก่แขกใน
งาน โดยเฉพาะสาวโสดน้อยใหญ่ต่างกระซิบกระซาบเป็นเชิงอิจฉา อยากให้
งานแต่งของตนออกมาน่าประทับใจเช่นนี้บ้าง

เว้นเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่หาได้รู้สึกเช่นนั้น อย่างน้อยๆ ก็เพลงพิดาคนหนึ่งละ...

เธอนั่งอยู่ที่โต๊ะสำหรับเพื่อนเจ้าสาว ซึ่งคบกันสนิทเหนียวแน่นมาตั้งแต่มหาวิทยาลัย นับจำนวนรอบโต๊ะได้เท่ากับเก้าคนพอดี แปะคนในนั้นล้วนทยอยแต่งงานแต่งงานกันหมดแล้ว วัลภา เจ้าสาวบนเวทีคือเพื่อนในกลุ่มคนที่ลืบ หญิงสาวช้อยที่ทุกคนพากันใคร่สงสัยว่าจะได้แต่งงานหรือเปล่า ทว่าในที่สุดก็แต่งงานได้ทันช่วงที่ก่อนอายุเหยียบเข้าสามสิบขวบปี

ทุกคนในกลุ่มมีครบครันทั้งหมดแล้ว เหลือเพียงแค่คนเดียว... หญิงสาวคนที่เก็บนโตะอาหาร ไม่ต้องสาธยายให้แสงใจก็รู้ว่าใครคนนั้นคือ...เธอ

“เปิดตัวมาชะลอลังการงานสร้างเซียว” เธอกระซิบก่อนกับธานุชาเพื่อนที่สนิทที่สุดในกลุ่มด้วยแรงอิจฉาล้วนๆ ไม่มีอย่างอื่นเจือปน

“อ๊ะ จัดงานแต่งทั้งที ใครก็อยากเป็นดาวเด่นทั้งนั้นแหละยายพิดา แยกจะไปเห็นภามันทำไม” อีกฝ่ายตอบ

“แต่มันออกจะเกินไปหน่อยนะ งานก็จัดวันวาเลนไทน์ แถมยังเลือกโรงแรมแถวบางรัก อยู่กับกลัวคนไม่รู้วรั๊กกัน”

“เอาน่า ภามันดีใจ ได้เจ้าบ่าวทั้งหล่อทั้งรวย เห็นว่าเป็นหมออนาคตไกลด้วยนา ถ้าได้อย่างนี้บ้างเป็นฉันประกาศบอกชาวบ้านสามวันเจ็ดวันเลย” ธานุชาหัวเราะคิกคัก เรียกค้อนจากเพื่อนได้วงใหญ่

“ไม่ขอพระแถวบ้านจัดงานที่วัดเลยละ โฆษณาว่ามีมหรสพฟรีด้วยนะ คนจะได้มากันเยอะๆ สมใจ” เธอเหน็บแถม

“เออวะ เสียตายคิดเข้าไปหน่อย ไม่งั้นเมื่อสามปีก่อนทำตามทีแแก่แนะนำดีกว่า” เพื่อนรักตอบกลับหน้าตาเฉย “คุณซัซซึน่ารอดอยู่นะ”

“ยะ แม่คนอวด ผ สระอ้ว” เธอแลบลิ้นใส่ ก่อนหันไปสนใจบนเวทีแทน

“ความจริงทุกคนในกลุ่มไม่มีใครนึกเลยว่ายายภาจะได้แต่งงาน นึก

ว่าจะไม่มีแฟนด้วยซ้ำ สมัยเรียนแค่ผู้ชายถามทางมันยังอายม่วน แต่สุดท้ายก็เป็นผู้เป็นฝ่ายจนได้” วนิดา เพื่อนสาวที่นั่งข้างเพลงพิณเอ่ย

“ใช่ๆ เซอร์ไพรส์มาก” ศศิกันต์ เพื่อนอีกคนเข้าร่วมวงสนทนา “สมัยนั้นพวกเราขึ้นกว่าพิณน่าจะเป็นคนแรกที่ได้แต่งงาน ยิ่งมีงานหมั้นแล้วด้วย อู๊ป!”

คนพูดปิดปากตัวเองไปเฉยๆ ราวกับรู้ว่าพูดสิ่งที่ไม่สมควรออกมาเสียแล้ว

“พวกเธอไม่นึกว่าคนอย่างฉันจะไกล่ขึ้นคานว่างั้นเถอะ” เพลงพิณเอ่ยเสียงเย็น เย็นยิ่งกว่าน้ำแข็งขั้วโลก

“เฮ้ย ไม่มีใครพูดอย่างนั้นสักหน่อย เดียวนี้สามสิบใช้ว่าจะแก่ ยังสวยแซ่บมีถมไป” ธาตุซาริบพูดสร้างบรรยากาศบนโต๊ะให้ดีขึ้น เพราะรู้นิสัยเพื่อนสนิทว่าลองได้ทำหน้านิ่ง เสียงเย็นชาเหมือนน้ำแข็งแบบนี้แล้วละก็...อีกไม่นานจะต้องระเบิดอย่างแน่นอน

“อู๊ย ดูนั่น ขยายภาเรียกรวมตัวไปแย่งช่อดอกไม้เจ้าสาวแล้ว พวกเราไปกันเถอะ” คนเปิดประเด็นร้อนรีบเบี่ยงไปเรื่องอื่น พร้อมกับพูดลูกกุ๊กกุกจูงมือเพื่อนในกลุ่มให้ลุกเดิน

ธานูซาเห็นเพลงพิณยังนั่งนิ่งจึ้นหันมาถาม “แกไม่ไปเหรอ พิณ”

“ไปทำไม” เธอย้อนถาม “อย่างฉันนะ ต่อให้ได้ช่อดอกไม้เป็นร้อยก็คงไม่ได้แต่งงานอยู่ดี”

“อย่าเพิ่งหมดหวังสิ บางทีคนที่แกคบนั้นอาจจะไม่ได้มีเรื่อง ‘อย่างว่า’ ติดตัวมาทุกคนก็ได้นะ”

“ฉันมันดวงช่วย คบใครเจอตลอด” ว่างแล้วก็ถอนหายใจยาว พलगโบกมือ “แกไปเถอะ ธัช ขยายภาประกาศออกไมค์เรียกแล้วนะ”

“ไม่เอา ไปด้วยกันเร็วเข้า มางานรื่นเริงทั้งที่ต้องสนุกกันให้เต็มที่ สนทำไม่ว่าใครมีแฟนหรือไม่มี งานนี้ดีต่างว่าโสดทุกคน ไม่ได้พาพันธะติดมาด้วยสักหน่อย”

สุดท้ายงานซาก็ถึงจุดที่लगเพลงพิณมาหน้าเวทีซึ่งเพื่อนๆ รวมถึงสาวน้อยใหญ่ทั้งโสดและไมโสดต่างมารวมตัวกัน โดยมีจุดหมายเดียวกันคือครอบครองช่อดอกไม้ที่เจ้าสาวโยนลงมาให้ได้ โดยเฉพาะสาวโสดที่มีความเชื่อว่าถ้าหากตนรับดอกไม้ได้ นั่นย่อมหมายความว่ามิหวังได้โสดเป็นรายต่อไป

หญิงสาวยื่นอย่างเมื่อหน้าย อดย้อนคิดไม่ได้ว่าที่เพื่อนหลุดปากพูดก็ถูกไม่น้อย เธอเคยเป็นคนที่ทุกคนคาดว่าจะโสดคานทองเป็นรายแรกจริงๆ ด้วยตำแหน่งคูรัักดาวและเดือนมหาวิทยาลัย ทั้งยังได้รับการโหวตลงหนังสือรุ่นให้เป็นคูรัักนักอัจฉนาทำให้คนต่างคาดหมายว่าน่าจะลงเอยกันไม่ช้าหลังเรียนจบ แต่แล้วชีวิตกลับพลิกผัน แปรปีผ่านมาเธอลับกลายเป็นคนโสดสุดท้ายของกลุ่มเสียอย่างนั้น

จะว่าไป...เธอเองก็ไม่เคยได้ช่อดอกไม้เจ้าสาวจากงานของเพื่อนคนไหนเลย งานของวัลภาอาจเป็นโอกาสสุดท้ายแล้วก็เป็นได้

ไม่ทันขาดความคิด สายตาก็พลันสะดุดที่ใครคนหนึ่ง...

ชายหนุ่มคนนั้นยื่นคล้ายจะหลบมุมอยู่บริเวณโตะวางดอกไม้ใกล้ม่านประดับซิดผนังห้องบอลรูม สายตาเหม่อมองไปทางเวที เขาสวมสูทสีเทาเข้ารูปไม่ติดกระดุม เผยให้เห็นว่าเงินเนื้อแฉงอกใต้เสื้อเซ็ตสีขาวด้านในคงจะตึงแน่นไม่น้อย ร่วงสูงโปรง ทำยีนล้วงกระเป๋าสบายๆ ยังดูสมาร์ตอย่างไม่ต้องพยายามแต่อย่างใด ไม่นับรวมใบหน้าหล่อเหลายิ่งกว่าเทพบุตรหรือซาตานมารวมกัน เขาน่าจะเป็นที่สนใจของสาวๆ ได้ไม่ยาก

แต่ทำไมถึงมาแอบหลบอยู่อย่างนั้น หรือว่าไม่ยอมยกให้ใครเข้ามาคุยด้วย

เธอคงจ้องเขาอยู่นานจนอีกฝ่ายรู้ตัว เพราะชายหนุ่มหันมามองทางเธอ พลังเบิกตาและเลิกคิ้วเล็กน้อย แล้วหันมองทางด้านหลัง ราวกับเขาต้องการเช็คให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ข้างหลัง จากนั้นก็ผุดรอยยิ้มกว้างนำดู

ยิ้มที่ทำให้ร่างสว่างไสวเจิดจรัสเหมือนมีสปอตไลท์ส่วนตัว

นั่นทำให้เพลงพิณเป็นฝ่ายตกใจแทน...

หญิงสาวรีบหันหน้าไปทางอื่นทันที ทว่าสายไปแล้ว เพราะชายหนุ่มรูปหล่อเริ่มก้าวเดินก่อนเลือนหายไปจากจุดแรก แต่เพียงเสียงวีนาวินาที่ก็มาปรากฏตัวอยู่ข้างกายเธอแทน

“คุณเห็นผม” เขาเอ่ย

ไม่มีคำตอบ เพลงพิณนับหนึ่งถึงสิบในใจ ทำหน้ามึนเหมือนมองไม่เห็นเขา สิ่งตัวเองว่าห้ามตอบเด็ดขาดถ้าไม่อยากเจอเหตุการณ์แบบเดิมๆ อีก เธอจะไม่มีวันบอกเขาว่าไม่เพียงแต่เห็นตัว ยังแอบลอบลวนลามเขาทางสายตามาแล้วด้วย

“คุณเห็นแน่ๆ สายตามันฟ้อง” ชายหนุ่มซักไซ้ ไม่ยอมแพ้ น้ำเสียงทอดอ่อนคล้ายอ้อน “รู้ไหมว่าผมรอคอยคุณอย่างคุณมานานแค่ไหน”

ฟังเหมือนโรแมนติก แต่ไม่ใช่เลย...ไม่สักนิด

หลังๆ มานี่เธอได้ยินคำพูดประมาณนี้ค่อนข้างบ่อย ไม่เฉพาะแต่กับผู้ชายเท่านั้น ผู้หญิง หอม ดี เกย์ คนแก่ คนหนุ่ม เด็ก ขอให้อยู่ในวัยที่พูดเป็นคำได้เท่านั้นละ เธอเจอมาทุกรูปแบบจนเรียนรู้ที่จะทำเฉย ไม่แสดงอาการใดๆ รับรู้ว่าคุณสามารถสัมผัสถึงการมีตัวตนของ ‘พวกเขา’

ส่วนใหญ่แล้วจะไม่ระคายสงสัย มีบ้างที่ตามตื้อ แต่ไม่นานก็เลิกราเมื่อเห็นว่าเธอไม่แสดงอาการใดๆ ให้จับสังเกตได้วามองเห็นพวกเขาอีก

ทว่ากับชายหนุ่ม...ไม่สิ ต้องเรียกว่าผีหนุ่มต่างหาก ทำทางจะเป็นพวกตื้อไม่น้อย เพราะเขายังพยายามพิสูจน์ด้วยการยื่นหน้ามาใกล้ จนใบหน้าของทั้งสองห่างกันแค่นิดเดียว ริมฝีปากรูปกระจับของเขาเล็งเป้าที่ริมฝีปากอิมสีชมพูเรื่อของเธอซัดๆ

ทีละนิด...สามเซ็นต์...สองเซ็นต์...หนึ่งเซ็นต์

เพลงพิณทนไม่ไหวอีกต่อไป นี่เธอกำลังจะโดนผีขโมยจูบเธอแน่

“หยุดนะ ออกไปห่างๆ ฉันเดี๋ยวนี้” เธอคำรามในลำคอให้พอได้ยิน

แค่หนึ่งคนกับหนึ่งวิญญาณ

“ผมนี่ก็แล้วว่าคุณต้องมองเห็น” อีกฝ่ายพูดอย่างคนชนะ ยิ้มกว้างจนร่างกายฉายรัศมีแสงออกมาอีกครั้ง “ทำไมคุณต้องทำเป็นเมินผมด้วย”

“เพราะคุณไม่ใช่คน” เธอกระเถิบตัวออกห่างจากกลุ่มเพื่อนเล็กน้อยพอให้พูดคุยกับเขาได้โดยไม่ต้องแก้งัดทำเป็นกัณฑ์

“แต่ผมยังอยู่ตรงนี้ ยังมีจิตใจและความรู้สึก คุณรู้ใหม่ว่ามันเจ็บปวดแค่ไหนที่มีแต่คนเมินเรา ไม่ได้ยินที่เราพูด เหมือนเราไม่มีตัวตน”

“คุณก็ไม่มีตัวตนแล้วจริงๆ” เธอยื่นเตือนเขา “คุณตายไปแล้ว นั่นหมายความว่าวิญญาณสลายไปจากโลก ที่เหลืออยู่จะเป็นแค่วิญญาณตกค้าง คุณควรหาทางไปเกิดมากกว่า”

“ผม...ไปไม่ถูก” ใบหน้าหล่อสลดลง ทำให้แสงสว่างรอบตัวเขาจางลงไปด้วย “นับตั้งแต่รู้สึกตัว ผมก็วนเวียนอยู่แต่ในโรงแรมมาตลอด ออกไปไหนไม่ได้เลย”

“คุณตายในโรงแรมหรือ” เธอถาม พลางก่นด่าเพื่อนในใจ “วัลภาณะ... วัลภา จัดงานประกาศความรักที่ไหนไม่จัด ดันมาจัดในโรงแรมที่มีคนตายแถมผียังเพ่นพ่านอีก”

“เปล่า” เขาส่ายหน้า “คุณอยากรู้ว่าผมตายยังไงหรือ ผมเล่าให้ฟังได้นะ”

“ไม่ต้อง” เธอรีบเบรค “รู้ไปก็ไม่ประโยชน์ ฉันช่วยอะไรคุณไม่ได้หรอก ฟังนะ คุณตายไปแล้ว ดังนั้นไม่ว่าอะไรก็ตามที่คุณยังยึดถือไว้อยู่ มันล้าวนแล้วแต่เป็นห่วงให้คุณใจไม่สงบทั้งนั้นละ ลดละเลิกมันซะ แล้วคุณจะค้นพบทางสว่าง ไปที่ที่ชอบๆ เถอะ”

“ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด”

‘ตายละ เธอมาเจอผีหัวตื้อเข้าให้แล้วลิเนี่ย’ เพลงพิณาคิดอย่างเหนือใจ

“ถ้าให้อธิบายเรื่องคงยาว และฉันก็ไม่เก่งด้านนี้ด้วยสิ เอาอย่างนี้นะ

คุณลองไปที่ศาลพระภูมิ หรือไม้ก็ห้องพระ อาจจะมีใครมาช่วยเทศนาให้
คุณเห็นทางเองแหละ ตอนเป็นคนก็น่าจะเคยฟังมาบ้างนี่ เรื่องทำนองนี้”

“ผมอยู่ที่นี้มาหลายเดือนแล้ว ไม่เห็นเคยเจอใคร คุณเป็นคนแรกที่
คุยกับผม...มองเห็นผม”

หญิงสาวตกที่นั่งลำบากขึ้นมาทันใด เธอหลบสังเกตวิญญาณตรงหน้า
เขาทั้งหน้าตาดี หุ่นเท่า เต่าเพิ่มอีกอย่างว่าคงมีฐานะ สมัยยังมีชีวิตอยู่ไม่น่า
เป็นคนขาดความมั่นใจจนต้องหาทางทำตัวติดกับคนแรกที่มองเห็นอย่างกับ
ลูกเงียบเดินตามแม่ไก่เช่นนี้

“ฉันเข้าใจว่าคุณอาจจะเหงา” เธอทำเป็นเห็นใจ “แต่การเป็นวิญญาณ
ติดที่อย่างนี้ไม่ใช่เรื่องดีหรอกนะ”

“ต่อให้ออกจากโรงแรมได้ ผมก็ยังไม่ไปเกิดอย่างที่คุณว่าไม่ได้อยู่ดี
เพราะผมต้องการเจอคนคนนั้นให้ได้ก่อน”

“ฉันบอกคุณแล้วไงว่ามีห้วงอะไรก็ตัดมันไปซะ คนตายกับคนเป็นนะ
อยู่คนละโลกแล้วนะ ต่อให้คุณอยากเจอใคร อยากใกล้ชิดใครมากแค่ไหน
สุดท้ายก็ได้แต่มองเขา แต่ต้องยังไม่ได้เลย ทรมานจะตายไป”

“ไม่! ผมไม่มีทางยอม จนกว่าจะได้เจอก่อน”

“นี่ คนรักของคุณนะฉันว่าป่านนี้เขาคงทำใจแล้วละ ไม่ยึดติดอย่าง
คุณหรอก”

“ใครบอกว่าผมจะตามหาคนรัก” เขาทำท่างุนงง

“อ้าว ก็คุณบอกว่าไปเกิดไม่ได้จนกว่าจะได้เจอคนรักของคุณไง”

“ผมยังไม่ได้พูดอย่างนั้นสักคำเลย คนที่ผมอยากเจอนะ...คือคนที่ฆ่า
ผมต่างหาก!”

เพลงพิณแหบลมจับเมื่อได้ยินเขาพูดอย่างนี้ เพราะนั่นหมายถึง
ความยุ่งยากอีกหลายเท่าตัว ไม่เพียงเขามองเธอเหมือนเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียว
เท่าที่ทำได้แล้ว ความต้องการของเขายังเป็นสิ่งที่เขาเกลียดกลัวเป็นที่สุด

“คุณช่วยผมตามหาฆาตกรที่ฆ่าผมนะ”

นั่นปะไร นึกแล้วเซียว วิญญาณแค้นนะเดาง่าย...แต่รับมือยาก พวกนี้ลองปักใจแล้วก็ดื้อไม่ปล่อยเซียวละ แยกว่าพวกยึดติดในรักเสียอีก

“ฉันไม่ใช่สักสิบนะ ตามหาคณร่ายไม่เป็นหรอก” เธอพูดอย่างแล้งน้ำใจ “รอคนอื่นเถอะ”

“ไม่เอา ผมรอมาหลายเดือนแล้ว ถ้าพลาดคุณไป สงสัยต้องรออีกเป็นปี หรือคุณมีคนอื่นแนะนำผม”

หญิงสาวลอบส่ายหน้าเบาๆ เธอไม่รู้จักใครที่เป็นอย่างนี้เลยสักคน การเห็นผีไม่ใช่เรื่องน่าอภิรมย์ มันออกจะน่ารำคาญด้วยซ้ำ โดยเฉพาะยามเจอฟีช่างตีอ ถึงแม้เคยได้ยินคนอวดตัวตามลือว่ามีสัมผัสพิเศษมองเห็นผีอยู่บ่อยๆ แต่เพลงพิณพบว่าแทบทุกคนล้วนโกหกทั้งนั้น ไม่มีใครเห็นจริงอย่างเธอสักคน

“ฉันช่วยคุณไม่ได้” เธอยืนยันคำเดิม

“ถ้าหากคุณได้รู้ชะตากรรมก่อนตายของผม บางทีคุณอาจเห็นใจบ้างก็ได้ มันเริ่มขึ้นที่...”

“หยุด!” เธอรีบห้าม “บอกแล้วไงว่าไม่อยากฟัง ต่อให้คุณเล่าก็เหินฉันก็ตอบเหมือนเดิมว่าไม่ช่วย”

“ใจดำ” เขาค่อน “หน้าตาออกสวย แต่ใจร้ายซะมด มิน่าถึงยังโสด”

ได้ยินคำสแลงใจเข้าเพลงพิณก็ชะงักก็ กิ่งสายตาอาฆาตราวจะกินเลือดกินเนื้อเขา รับรองว่าถ้าหากผีหนุ่มตรงหน้ายังมีกายเนื้อละก็...เขาต้องโดนเธอเล่นงานให้เจ็บ ฐานกล้าพูดความจริงแห่งนี้

“เสียบไปเลย รู้ได้ยังไงว่าฉันโสด”

“ก็คุณมายืนรอรับดอกไม้เจ้าสาวด้วยท่าทางกระหึ้นกระหือรีขนาดนั้น แค่มองก็รู้แล้ว”

“อย่าพูดพล่อยๆ ฉันไม่ได้ทำอย่างนั้นสักหน่อย” เธอแย้ง แต่ในใจเริ่มคิดว่า...หรือตัวเองจะเพล่ออกอาการ “มายืนตรงนี่เมื่อจะตาย ถูกเพื่อนลากมาต่างหาก”

“ไม่เชื่อ” เขายิ้มมุมปาก “ที่น่าคิดคือคุณมีแฟนแล้วแต่ไม่ยอมขอแต่งงานสักทีจนต้องมาแย่งช่อดอกไม้เอาไปส่งชีกิให้แฟน หรือว่ายังไม่มีแฟนแล้วหวังว่าจะมีคนมาจีบกันแน่ ผมเดาว่าเป็นอย่างหลัง”

ถ้าไม่ติดว่าเขาตายไปแล้ว เธอนี้ละจะฆ่าเขาให้ตายคามือตัวเอง

“ไม่ใช่เรื่องของคุณ”

“ผมเดาถูกใช้ไหมล่ะ” ผีหนุ่มกระซิบข้างหูด้วยน้ำเสียงเจ้าเล่ห์ “ช่วยผมเอาบุญเถอะนะ ไม่งั้นอาจส่งผลให้คุณเจอเนื้อคู่ก็ได้นะ”

“เสียใจ ฉันทำบุญไม่ขึ้น และไม่นิยมยุ่งเรื่องของคน...รวมถึงผีแปลกหน้าด้วย”

“ให้ตาย! คุณนี่ใจแข็งจริงๆ” เขาทำหน้าหมอง “ถ้าเป็นตอนยังมีชีวิตอยู่ ไม่เคยมีใครขัดคำขอร้องของผมเลยสักครั้งเดียว สงสัยเป็นผีแล้วมื่อตก”

เพลงพิณซำเลียงมองสำรวจผีหนุ่มอีกรอบ และเชื่อที่เขาพูดอย่างไม่มีข้อกังขา คนหน้าตาดีขนาดนี้ ตอนที่ยังมีเลือดเนื้ออยู่คงเนื้อหอมหน้าดูโปรยเสน่ห์ที่คงมีแต่คนอยากเข้าหา

เขาพูดถูก เสน่ห์นั้นใช้ไม่ได้ผลตอนหมดลมหายใจ โดยเฉพาะกับเธอ... ที่ปฏิญาณตนแล้วว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับผีตนไหนเด็ดขาด เพราะเจอมายะยะ เจ็บมาเยอะ

“รู้ตัวแล้วก็ออกไปห่างๆ ฉันได้แล้ว คุณผี”

“ผมมีชื่ออะ ชื่อเพราะด้วย”

“ไม่ต้องบอกหรอก ฉันไม่อยากรู้”

“ฟังนะ คุณคนสวย” เขาพยายามกล่อมอีกรอบ “การที่ผมได้พบกับคุณ ต้องเป็นเพราะฟ้าลิขิตแน่ๆ คุณไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

เธอควรดีใจไหม แทนที่ฟ้าจะลิขิตให้ได้เจอกับหนุ่มดีๆ ลักคน แต่กลับเลือกให้เจอกับผี

“ไม่” เธอตอบ

“ถ้าคุณช่วยผม รับรองเลยว่าคุณต้องเจอเนื้อคู่แน่ เซนส์ผมแม่นยำจะบอกให้”

“โอ...พ่อคุณ ตายไปแล้วยังกล้าอวดว่ามีลางสังหรณ์”

“คุณยกมาก็แม่น้ำฉันก็ไม่ใจอ่อนหรอก อย่าเสียเวลาเลย” เธอตอบปัดไม่ไยดี

ขณะที่เพลงพิณกำลังเถียงกับผีหนุ่มหน้าตาดีอยู่นั้น เจ้าสาวกำลังหันหลัง ตั้งท่าเตรียมโยนช่อดอกไม้บนเวทีท่ามกลางเสียงเชียร์ของบรรดาสาวๆ ทว่าเธอไม่ได้ยินทั้งหมดนั่นเลย เพราะมัวแต่หาทางปฏิเสธผีข้างตื่อ จนกระทั่งเห็นจากทางหางตาวามีอะไรบางอย่างพุ่งตรงมาทางเธอ จึงยกมือขึ้นรับโดยสัญชาตญาณ

รู้ตัวอีกทีช่อดอกไม้ก็มาอยู่ในมือเธอเรียบร้อยแล้ว

“ยายพิณได้ช่อดอกไม้!” ศคิกานต์ตะโกน

หญิงสาวก้มลงมองสิ่งที่ตัวเองถืออยู่ ช่อกุหลาบสีโอลด์โรสขนาดย่อมสวยงาม เมยหน้ามองก็เห็นสายตาริษาของบรรดาสาวๆ ที่พากันมาแย่งชิง แล้วก็รู้สึกตะลึงนิดๆ เพราะเธอยืนห่างจากเวทีมาก สงสัยยายภาจะแข็งแรงเหมือนนักกีฬาขว้างจักร

ช่อดอกไม้เจ้าสาวอยู่ในมือเธอจริงหรือนี้ ไม่อยากเชื่อ...ไปงานแต่งงานเกินสามสิบงาน เพิ่งได้เป็นครั้งแรกเอาตอนเลิกหวังว่าจะส่งมอบดอกไม้ให้แก่สาวโสดคนไหน

หรือว่า...โชคชะตา กำลังจะเปลี่ยนไป

“โชคดีจังเลยนะคุณ” เสียงทุ่มดังขึ้นข้างหูเป็นเชิงล้อเลียน นับปล้นความหวังก็แพบลง

เธอไม่มีทางได้สละโสด トラบไต่ที่ยังแก้ปัญหารื่องวิญญานรั้งความไม่ได้

“แก! ดีใจด้วย” ธานุชาปราดเข้ามาโอบไหล่เพื่อนสาวด้วยท่าทางยินดีสุดฤทธิ์ รวากับเพลงพิณจับฉลากได้ทอง ไม่ใช่ช่อดอกไม้เจ้าสาว “ฉันว่า

คราวนี้แหละ แก่ต้องหาเจ้าบ่าวได้แน่”

“เวอร์ไป แคร่รับช่อดอกไม้ได้แค่นี้ ไม่ได้เปลี่ยนความจริงสักหน่อย”
เธอเตือนสติเพื่อน

“ฉันว่ายายภามันจงใจ” วนิดาว่า “พินยื่นหลบมุมชะขนาดนี้ โยนยังไป
วิธีดอกไม้มันเอียงมาได้ขนาดนี้ยะ หวยลือกซัดๆ”

“ถ้ามาตั้งใจให้พินได้ดอกไม้แล้วมันจะแปลกตรงไหน ให้เพื่อนดึกว่า
ให้คนอื่น หรือแกล้งอยากได้อีกช่อถึงได้เป็นเดือดเป็นรื้อนนั่น” ธาตุชาติกลับ

“เปล่า” อีกฝ่ายตอบเสียงสูง “พินได้ก็ดี พวกเราจะได้มีหวังตัดชุด
ใหม่ไปงานแต่งอีกสักงาน”

เพลงพิณคร่ำจะฟังเพื่อนเถียงกันไปมาโดยเอาเธอเป็นหัวข้อ
สนทนา จึงรีบตัดบท

“ถ้าฉันจะแต่งคงไม่เกี่ยวกับดอกไม้ช่อนี้หรอก ใครอยากได้ก็เอาไป”

“อู๊ย! ไม่ได้ยะ รับแล้วรับเลย ของมือสองใครเขามาแข่งต่อกัน”

“เชื่อโซคกลางไม่เข้าท่าแล้วยังเรื่องมากอีก” เธอพิมพ์

“กลับโต๊ะกันเถอะ” ศศิกันต์ชวน ทั้งหมดจึงพากันเดินกลับ เพลงพิณ
กับธาดุชาเดินรั้งท้าย

“เมื่อกี้ตอนรอรับช่อดอกไม้ ฉันเห็นแกทำท่าแปลกๆ หันไปทางผนัง
บ่อยๆ มีอะไรหรือเปล่า” ธาตุชาติถาม

“จะมีอะไรอีกล่ะ” เธอทำหน้าที่เมื่อหน้าย พลังบุญไปข้างหลัง ส่งผล
ให้คนถามหน้าซีดเผือด ท่าทางแยงๆ

“อย่าบอกนะว่า...ที่นั่นก็มี”

“ใช่” เธอพยักหน้ารับ

“ยายพินอើย ชีวิตนี้แกจะหนีผีไม่พ้นเลยหรือไงเนี่ย เผลาะๆ บ้างก็ได้
นะ” เพื่อนสาวคราง

อย่างกับว่าเธออยากเอาชีวิตเข้าไปเกี่ยวข้องกับพวกผีสา่งตายละ...

๒

“ผมชื่อ พัฒชาวิณฑ์ รัชชชัยธรรม อายุสามสิบสอง โสัด รูปหล่อ การศึกษาดี ที่สำคัญรวยมาก”

คำพูดโอ้อวดคุณสมบัติตัวเองหลุดจากปากของชายหนุ่มที่...หน้าตาก็ดีสมกับที่หลงตัวเองอยู่หรือก หน้าซำการแต่งตัวและท่าทางของเขาก็ชวนให้น่าเชื่อว่าคงมีฐานะไม่น้อย ดังนั้นการเอ่ยอ้างของเขาจึงไม่เกินเลยจากความจริงแต่อย่างใด

ทว่านั่นไม่ใช่ประเด็น

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาพูดมาไม่มีความหมายใดๆ เพราะคนพูดได้ตายจากโลกนี้ไปเรียบร้อยแล้ว

“พอเถอะ” เพลงพิณายกมือห้ามด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายสุดๆ

“แต่ผมยังพูดไม่จบเลยนะ” เขาทำท่าผิดหวัง

“ฉันไม่ได้อยากรู้ประวัติความเป็นมาของคุณสักหน่อย มาถึงก็พูดจ้อเอาๆ เคยถามบ้างไหมว่าอยากฟังหรือเปล่า”

“ถ้าผมไม่เล่า คุณจะช่วยผมได้อย่างไร”

“ฉันยังไม่ได้รับปากสักคำว่าจะช่วยคุณ”

“คุณพิณ” เขาทำเสียงอ่อน “คุณไม่คิดอยากทำบุญทำกุศลบ้างหรือ
เข่าว่าบุญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือการช่วยเพื่อนมนุษย์ยามตกทุกข์ได้ยากนะ”

“ประการแรกคุณตายไปแล้ว ไม่ถือเป็นมนุษย์ ส่วนประการที่สอง
นอกจากตาย...ฉันไม่เห็นว่าคุณจะตกทุกข์ลำบากลำบากอะไรตรงไหน แต่
เลิกยึดติดแล้วไปเกิด ปัญหาทุกอย่างก็จะหมดไปแล้ว”

“พูดนะมันง่าย” เขาถอนหายใจ “คุณไม่เข้าใจหรือว่าการตายแบบ
กะทันหันโดยไม่รู้ว่าใครเป็นคนฆ่าและฆ่าเราทำไมนะมันเป็นยังไง”

เขาพูดถูก เธอไม่รู้จริงๆ นั่นละ และไม่อยากสัมผัสความรู้สึกนั้น
ด้วย

เพลงพิณพยายามเลี้ยงผีหนุ่มมาร่วมชั่วโมงแล้ว หวังว่าเขาจะยอม
เลิกরাไปเอง แต่พอปลื้มตัวมาเข้าห้องน้ำเธอก็เจอเขาตัดกรอ เริ่มพูดจา
เกลี้ยกล่อมให้เธอช่วยตามหาฆาตกรให้อยู่แน่ๆ ไม่ว่าเธอจะปฏิเสธอย่างไร
เขาก็ไม่ยอมถอย จนเธอต้องย้ายจากห้องบอลรูมมานั่งตากยุงในสวน
เพราะกลัวคนผ่านไปมาหาว่าบ้าพูดจาโต้ตอบคนเดียว

“ทำไมคุณต้องอยากรู้ด้วยล่ะ” เธอถาม “ถึงยังไงคุณก็ตายไปแล้ว
ไม่ว่าใครฆ่าก็ไม่สำคัญอีกต่อไป”

“สำคัญสิ” ผีหนุ่มแย้ง “ถ้าคุณลองฟังเรื่องของผมสักนิด แล้วจะ
เข้าใจว่าเพราะอะไรผมถึงอยากหาตัวคนฆ่าให้ได้”

หญิงสาวซึ้งใจ เธอไม่เคยนึกอยากฟังคำร้องทุกข์ของผีตนไหน
เพราะทุกเรื่องราวมักกลบเกลี้ยงกัน เช่น ตายอย่างไม่ยุติธรรม ยังมีเรื่อง
ค้างคาต้องสะสาง กระทั่งมั่นใจว่าตนไม่สมควรตาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็น
เพราะเจ้าตัวไม่ยอมรับความจริงจึงยึดมั่นไม่ไปผุดไปเกิดเสียที

แต่หากเธอไม่ยอมฟัง เขาจะตามติดไปทั้งคืนเลยหรือเปล่า แค่นี้เธอ
ก็หมดสนุกไปซะแล้ว ในที่สุดเพลงพิณจึงตัดสินใจยอม

“ก็ได้” เธอยกไหล่ แต่ไม่ยากำชับ “ช่วยเล่าให้กระซิบด้วยนะคะคุณ

ผี เอาแต่เนื้อๆ น้ำไม่เอา”

ผีหนุ่มรูปหล่อยิ้มกว้างสดใสส่งให้เกิดแสงกระจ่างรอบตัว เขายืดอกแล้วเริ่มเล่า

“ผมเกิดในตระกูลที่ร่ำรวยติดอันดับหนึ่งในสิบของประเทศ เรียกว่าเป็นผู้ดีเก๋าก็คงจะไม่ผิดนัก พ่อผมเป็นเจ้าสัว ส่วนแม่เป็นหลานของหม่อมราชวงศ์ ส่วนตัวผมเอง...”

“หยุด!” เธอร้องเสียงขุ่น

“ขัดจังหวะทำไม” เขาทำเหมือนไม่พอใจ

“ฉันบอกให้เล่าแต่เนื้อๆ นี้อะไรนำมาเต็ม ต้องเกริ่นกันตั้งแต่ต้นตระกูลเลยหรือคุณ”

“ฟังก่อนได้ไหมแล้วค่อยขัด” ชายหนุ่มค้อน “เรื่องสำคัญก็ต้องมีการวางเบ๊กการวางนั้กันก่อน เอาให้แน่นสิคุณ ไม่อย่างนั้นจะรู้เรื่องได้ยังไง”

“อ้าว เล่าต่อก็ได้ ฉันจะทนฟัง” เธอทำท่าเบื่อหน่าย

“ผมเป็นลูกชายคนโต เรียนจบมาจาก...” เขาเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำของประเทศ “จากนั้นพ่อก็ขอให้ผมบริหารธุรกิจของครอบครัว ผมไม่ค่อยอยากทำสักเท่าไรเลยผัดผ่อนไปเรื่อยๆ แต่ในที่สุดผมก็เข้ามาบริหารโรงแรม”

“คุณเป็นเจ้าของโรงแรมนี้หรือ” เธอถาม อะไรจะแจ็กพอตขนาดนี้ไม่ได้เจอแค่นี้ในโรงแรมเฉยๆ แต่เป็นผีเจ้าของโรงแรมเสียด้วย

“ของพ่อผม แต่ก็เหมือนของผมนั่นแหละ ยังไงท่านก็ต้องยกให้อยู่ดี” เขายักไหล่เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

“แล้วคุณเกิดมาตายในโรงแรมหรือไปถึงวณเวียนอยู่แถวนี้”

“เปล่า ผมตายที่พัทธา ตอนนั้นโรงแรมมีสัมมนาประจำปี พนักงานหลายแผนกรวมถึงผู้บริหารเลยไปจัดงานกันที่โรงแรมสาขาที่นั่น คึนนั้นหลังจากกินอาหารเย็นเข้าไป ผมรู้สึกปวดท้องมากจนต้องเข้าห้องน้ำบ่อยคิดว่าท้องคงเสีย”

“คุณก็เลยตาย” เธอสรุป พลังคิดว่าช่างเป็นการตายที่น่าเวทนาไม่น้อย เอ็นเดือนาถเหลือเกิน ถ้าจะจนหมดแรงเลยสินะ

“ไม่มีทาง คนอย่างผมไม่ตายด้วยเรื่อง...แค่นี้หรอก” พี่หนุ่มลูกเจ้าของโรงแรมทำสีหน้าคล้ายรังเกียจ “แต่สงสัยว่าอาจถูกวางยา เพราะปกติผมกระเพาะเหล็กมาก ไม่น่ามีอะไรระคายท้อง แถมผมเชื่อว่าอาหารของโรงแรมเราคัดสรรมาอย่างดี ใช้วัตถุดิบคุณภาพ ไม่มีทางเสียง่ายๆ แน่”

พี่หนุ่มรีบพูดดักทาง เพราะเห็นหญิงสาวทำหน้าเหยงๆ แถมยังกุมท้องตัวเอง

“เหรอ” เธอเอามือลง แกล้งทำหนึ่ง ไม่ให้เขารู้ว่าเสียหน้า แล้วรีบพูดเข้าเรื่อง “คุณสงสัยว่าตัวเองจะโดนวางยาจนตายใช่ไหม”

“บอกแล้วไงว่าแค่นี้ผมไม่ตายง่ายๆ หรือก หลังจากรู้สึกไม่สบายท้อง ผมเลยตัดสินใจกลับบ้านพักตากอากาศดีกว่า แต่ระหว่างขับรถ ผมก็เพิ่งรู้ว่า...เบรกไม่ทำงาน รถผมชนราวสะพานข้ามแม่น้ำจนยับเยิน”

เพลงพิณเริ่มเตาเรื่องได้ เมื่อยังมีชีวิตอยู่เขาคงจะมีศัตรู ไม่อย่างนั้นคงไม่ลงทุนถึงขนาดวางยา แล้วยังตัดสายเบรก นี่มันจงใจวางแผนฆ่ากันชัดๆ มิน่าเขาถึงบักใจอยากตามหาตัวคนทำ แถมได้ชื่อว่ามีฝีมือทำโง่ง ทำจะเฮี้ยนเสียด้วย

“สุดท้ายคุณก็ตายเพราะอุบัติเหตุ” หรือเรียกว่าฆาตกรรมน่าจะถูกกว่า...

“ไม่ใช่” เขาทำหน้าแปลกๆ “รถพังยับ แต่ผมไม่เป็นอะไร แค่เคล็ดขัดยอก”

“อ้าว” หญิงสาวซักทิ้ง ขนาดโดนลอบฆ่าสองต่อ เขายังเอาตัวรอดมาได้ “คุณนี่หนึ่งเหนียวจริงๆ ถ้าหากสุดท้ายคุณไม่ตายนะ ฉันว่านักข่าวคงหากันใหญ่ว่าคุณห้อยพระแคล้วคลาดรุ่นไหนของหลวงพ่อดีแล้วเอาไปพาดหัวตัวโตๆ แน่”

“ผมไม่ได้ห้อยพระ”

“ตกลงคุณตายเพราะอะไร หรือว่าซ้ำใน”

“หลังจากตะกายออกมาจากรถด้วยความตกใจ ผมออกมายืนสูดอากาศตรงริมสะพาน รู้ตัวอีกทีก็ถูกผลัดตกน้ำ แล้วบังเอิญว่าผมว่ายน้ำไม่เป็น ก็เลย...”

“อ้อ สรุปรว่าคุณจมน้ำตาย”

“เสรำที่ต้องบอกว่าใช่”

“แล้วคุณไม่เห็นว่ามีใครเป็นคนผลัก?”

“ถ้าเห็นผมคงไม่ต้องขอรับรองคุณแทบเป็นแทบตายอย่างนี้หรอก”

“แทบตายอย่างเดียวละมั้ง คุณไม่ใช่คนเป็นแล้วนี่นา” เธอแก้มองเล่นมุก ผิหนุ่มก้อนใส่อีกรอบ ดูไปก็น่ารักดี

“อย่าทำไม่นักหนา ผีก็มีหัวใจนะคุณผู้หญิงคนสวย”

“จันขอโทษ” เธอขมขื่น “อย่าน้อยใจไปเลย ถึงคุณเป็นผีแต่ก็ดูดีกว่าผีด้วยกันหลายเท่า จันยืนยันได้จากประสบการณ์เห็นผีมาหนัก่อนัก”

“หมายความว่า คุณยอมช่วยผมหาตัวคนทำใช่ไหม”

เพลงพิณยืมให้ผิหนุ่มก่อนสายหัว ตอบอย่างใจแข็ง

“ไม่ละ ไปหาเอาดาบหน้าเถอะ”

“อ้าว แล้วให้ผมเล่ามาตั้งนาน”

“คุณอยากเล่าเอง จันไม่ได้ขอรับรองสักหน่อย และจันก็บอกตั้งแต่แรกแล้วว่าช่วยคุณไม่ได้ ไม่มีเวลาร่างขนาดนั้นหรอก รู้ไหมว่างานฉันยุ่งขนาดไหน”

“ไม่ใช่ว่างานกำลังง่อนแง่นหรือหรือ”

หญิงสาวชะงักก็ รีบจ้องเขาเขม็ง “รู้ได้ยังไง”

“ผมได้ยินเพื่อนคุณคุยกันว่าคุณกำลังถูกเด็กรุ่นใหม่แซงหน้า ได้เลื่อนตำแหน่งไปก่อน”

“คุยหรือจินนินหากันแน่” เธอบ่นพึมพำ อยาให้รู้ตัวนะว่าใคร...

“ถ้าคุณช่วยผม ผมก็จะช่วยคุณเหมือนกัน”

“คุณจะช่วยอะไรฉันได้ ไหนว่าออกจากโรงแรมไม่ได้”

“ก็...” เขาทำท่ามีเลศนัย “ช่วยให้คุณเข้ามาอยู่ในโรงแรมนี้ไง”

“อย่าตลก ใครบอกว่าฉันอยากอยู่ที่นี้ไม่ทราบ พุดจาละอะเหอะไปกันใหญ่แล้ว ไม่เอาละ ฉันเลิกคุยกับคุณดีกว่าก่อนจะมีใครมาเจอแล้วหาว่าฉันบ้าพูดคนเดียว”

เธอตั้งใจผละจากเขา แต่พัชราวิรินทร์ตะโกนบอกข้อเสนอ

“ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ เงินเดือนหกหลัก โบนัสอีกเจ็ดเดือน สวัสดิการทั้งค่ารักษาพยาบาล เข้าฟิตเนสฟรีตลอดชีพ ค่าเดินทางต่างหาก แถมมีโอกาสเดินทางไปติดต่องานที่ต่างประเทศ เป็นไง ดึงดูใจพอไหม”

“ว่าไงนะ!” เธอหันขวับมองเขา แต่ยังไม่ทำ “ไหนอธิบายมาสิ”

“หัวหน้าพรีออร์คนเก่าเพิ่งลาออกไป ทางโรงแรมเราเลยวางแผนจะรับคนใหม่ ถ้าคุณสนใจ ผมช่วยเทรนให้คุณได้งานนี้ได้นะ มีเงื่อนไขข้อเดียวคือคุณต้องตกลงช่วยผม”

เพลงพิณลั่นเล เธอไม่อยากเกี่ยวข้องกับผีสิงเพราะรู้ว่าเรื่องเหล่านี้ นำความยุ่งยากมาสู่ชีวิตอย่างแน่นอน ทว่างานดีขนาดนี้จะปฏิเสธไปก็ใช้ที่ข้อเสนอชวนใจเกินกว่าจะมองข้าม ที่สำคัญเขาเข้าใจถูกว่างานปัจจุบันของเธอกำลังอยู่ในช่วงขาลงยิ่งกว่าตลาดหุ้นเสียอีก เมื่อเจอช่องทางใหม่ดีกว่าเดิม ทำไมจะไม่สนใจสนแล้ว

“คุณแน่ใจนะว่าฉันจะได้งาน”

“ผมรู้อิสัยนิยมของพ่อดี ถ้าให้ผมเทรนนะ รับรองว่างานนี้เป็นของคุณแน่”

เธอไม่แน่ใจว่าจะเชื่อเขาได้สักแค่ไหน แต่เมื่อคิดสรรหะแล้วก็ไม่ได้เสียหายนะไรนัก จึงยอมตกลง

“ถ้าฉันตกลง สัญญาของเราจะเกิดขึ้นต่อเมื่อฉันได้งานเท่านั้น แต่ถ้าไม่ได้ คุณไม่มีสิทธิ์เรียกร้องให้ฉันช่วยคุณหาตัวคนร้าย เข้าใจไหม”

“รอบคอบจังนะคุณเนี่ย เคี้ยวน้ำตาล” เขาชมเกมประชด

“คนเราก็ต้องระมัดระวังหน่อย โดยเฉพาะพวกผี ส่วนใหญ่มักไว้ใจไม่ได้”

“ผ่านอะไรมาเยอะสินะ”

“คุณตาไม่ถูกหรือ” เธอว่า ‘อดีต’ ผุดขึ้นมาในหัวจนต้องรีบสลัดทิ้ง ก่อนที่มันจะทิ้งซากความชื้นและเหนียวหนำเอาไว้ “ฉันไปก่อนนะ ไว้ค่อยเจอกันวันหลัง”

“อ้อ ถึงยังไงผมก็ไม่มีที่ไปอยู่แล้ว” เขาตอบลางโปกมือให้ แสงรอบตัวจางลง พร้อมกับแววตาหดหู่จนน่าสงสาร

“แกก็เลยรับปากช่วยเขา”

ธานูชาเอ่ยหลังจากเพลงพิณเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังระหว่างขับรถไปส่งเพื่อนรักที่บ้านซึ่งอยู่ทางเดียวกัน พอเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าก็ถอนหายใจ

“ฉันไม่มีทางเลือก”

“แกลงไม่มีอะไรใหม่กว่าผีพวกนี้เคยทำให้แตกที่หนึ่งลำบากมากี่ครั้งแล้ว”

“รู้หรือก่อนไม่ต้องย้า่นหรือ”

“สมัยเรียนแกก็เคยช่วยผียามคณะ แล้วเป็นไง สุดท้ายดันโดนอาจารย์ฝ่ายกิจการนิสิตคาตโทษว่าจงใจทำลายทรัพย์สินคณะ เกือบชวายนะแก”

“คราวนี้คงไม่เป็นเช่นนั้นหรือ ฉันว่าเขาเป็นผีที่ดีทีเดียว” เธอนึกถึงใบหน้าของพัชราวิณี ถ้าหากว่าเขาไม่อายุสั้นก็คงเป็นผู้ชายที่เพอร์เฟกต์มาก “เขามว่าฉันสวยตั้งหลายครั้งเนาะ”

“อย่าบอกนะว่าแตกลงช่วยเขาเพราะบ้ายอ” ธานูชาหัวเราะ

“บ้า! ไม่เกี่ยวสักหน่อย” เธอพูดเหมือนร้อนตัว เพราะกำลังคิดถึงเขาอยู่พอดี

“แต่ไม่แน่นอน การที่แกได้เจอกับผีตนนี้ แกรมยังได้ช่อดอกไม้เจ้าสาว อาจเป็นสัญญาณถึงเนื้อคู่ก็ได้”

“ผีนะยะ ไม่วังวุ่น” เธอว่า “ฉันเข็ดแล้วกับความรัก ตั้งใจจะอยู่เป็นโสดนี่ละ”

“รีบถอดใจอะไรนักหนา เพิ่งสามสิบเอง”

“ถ้าแกเป็นฉันจะกล้าฝันอีกไหมล่ะ” เพลงพินัยอ่อน “คบใครก็โดนผีแทรกกลางตลอด จนปานนี้ฉันยังขยาดไม่หายตอนที่เกือบโดนผีแฟนเก่า พี่เต้หักคอเอา”

“เออ ฉันเกือบลืมนี่ไปเลย ไม่รู้มันไปผูกไปเกิดหรือยัง” ธาตุซาเอ่ย “นี่ก็แล้วชนลูก”

“ไม่รู้สิ ฉันไม่กล้าเจอพี่เต้อีกตลอดชีวิต หวังแค่ว่าเขาคงทำบุญถวายสังฆทานมากพอให้พ้นเวรพ้นกรรมจากผีตามรังควานสักที”

“แต่แกก็ไซ้คร้ายเนอะ คบใครเจอผีตลอดเลยอะ”

หญิงสาวย่นน้ถึงแฟนคนล่าสุด...คนที่ทำให้เธอตัดสินใจยอมแพ้แกชีวิตรัก เต้ หนุ่มนักเรียนนอกที่เจอกันในฟิตเนส นอกจากหุ่นดี กล้ามเป็นมัดๆ ซิกซ์แพ็คแน่น เขายังหน้าตาดี ขาวดี ตรงสเปกทุกอย่าง แกรมยังสุขภาพและใจสปอร์ตอีกด้วย เมื่อเขาเข้ามาจีบ เธอจึงตัดสินใจคบกับเขาอย่างไม่ลังเล

ทว่าความสมบูรณ์แบบไม่มีอยู่จริง คบกันมาครึ่งปีเธอเพิ่งได้ไปหาเขาที่คอนโดฯ สิ่งที่ได้เจอทำเอาเธอช็อกจนเกือบล้มทั้งยืน...

มี 'ใครบางคน' อยู่ในห้องนั้นกับเขาด้วย

ไม่ต้องเสียเวลาคิดให้นานก็รู้ได้ว่า 'บางคน' หรือควรเรียกว่า 'บางอย่าง' คือคนรักเก่าของเขา ทำทางหึ่งหวง ถึสิ่งตามองเธอราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ซ้ำมิดทำคว้ายัง 'บิน' เฉียดหัวไปอย่างน่าพิศวง รวมถึงตอนที่เธอถูกปลัดล้มหน้าคว่ำตอนเข้าห้องน้ำ ล้วนบ่งบอกว่าคนมาก่อนไม่พอใจ

ทว่าที่น่าปวดใจกว่าคือ...ฝ่ายนั้นเป็นผู้ชาย!

ฟางเส้นสุดท้ายคือรูปถ่ายคู่แบบวบหวิวที่ซุกซ่อนอยู่ในลิ้นชักตู้เก็บเอกสาร มันปลิวออกมาอย่างอัศจรรย์และตกตรงหน้าราวกับจงใจให้เห็น ซึ่งทำให้เพลงพิณามือเท้าเย็นเฉียบ แผ่นหนือออกจากห้องแทบไม่ทัน พร้อมสาบานกับตัวเองว่าไม่เอาอีกแล้ว

เธอจะไม่คบหากับใครอีก!

หลังจากวันนั้นตั้งใจพยายามติดต่อมาหา ทว่าเธอเปลี่ยนเบอร์มือถือ ยกเลิกสมาชิกฟิตเนส ตัดขาดช่องทางการติดต่อทุกอย่าง แต่เขาก็ยังไม่ละความตั้งใจ บุกมาดักรอถึงหน้าบริษัท ซึ่งเธอก็ตัดสัมพันธ์อย่างเฉียบขาด โดยไม่บอกเหตุผลแท้จริงว่าเพราะเหตุใดกันแน่ เพียงเตือนให้เขาหมั่นเข้าวัดทำบุญเสียบ้าง

แต่ไม่ใช่รายแรก ก่อนหน้านี้เธอคบใครก็มักมีผีมาเป็นตัวแถม คอยบ่อนทำลายความรักจนพังราบไม่เป็นท่า ทั้งที่ส่วนใหญ่เกือบลงเอยด้วยการแต่งงานด้วยซ้ำไป สาวฮอตดาวคะฉิ่งตกที่นั่งจับจองคานทองด้วยประการฉะนี้

ย้อนคิดที่ไรก็อดหุดหัวใจไม่ได้ว่าตัวเองทำกรรมอะไรมาเมื่อชาติก่อน ถึงได้ช่วยซ้ำช่วยซ้อนไม่รู้จักหยุดหย่อน ถึงขนาดต้องสาปส่งความรัก

“ช่างเถอะ” เธอพูดกับเพื่อนสนิท “เรื่องมันผ่านมานานแล้ว ฉันไม่อยากจะคิดถึงมันบ่อยๆ”

“แต่ฉันเชื่อจริงๆ นะว่าครั้งนี้จะต้องเปลี่ยนไป” ธาตุชาพูดอย่างมั่นใจ “ธัชฐู ธัชเห็น”

“แกเป็นแม่หม้อหรือไง แทนที่จะทำนายความรัก ขอเปลี่ยนเป็นใบหวยดีดีกว่า เอรารางวัลที่หนึ่งนะ เลขสองสามตัวไม่เอา”

“แม่คนโลภมาก” อีกฝ่ายว่าเข้าไป “อ้าว ถึงบ้านแล้ว ลงไปได้”

“ขอบใจที่มาส่ง กลับบ้านดีๆ ละ”

เพลงพิณามองตามรถของธานูชาจนลับสายตาแล้วค่อยไขกุญแจเข้าบ้าน พลังคิดถึงคำพูดของเพื่อนว่าทุกอย่างกำลังจะเปลี่ยนไป

เธอไม่รู้หรือว่าการตัดสินใจช่วยเหลือวิญญาณของพัฒนาวิฑจะ
ทำให้โชคชะตาเปลี่ยนไปในทางใดหรือเปล่า แต่ตำแหน่งงานใหม่ดึงดูดใจ
ถ้าหากได้งานนี้เธอก็ไม่ต้องกังวลว่าจะถูกใครหาหยีใจรดต้นคอ คอยเลีย
ขาแก้อื้อขึ้นเสียบแทนอีกต่อไป

โชคชะตานั้นเป็นนามธรรม สัมผัสได้จริงหรือเปล่านั้นไม่รู้ แต่งานใหม่
เงินเดือนใหม่ณะของจริง เห็นชัดเจนเป็นรูปธรรมกว่ากันเยอะ

ชีวิตเธอตอนนี้ต้องการสิ่งที่เห็นได้ด้วยตาเปล่ามากกว่า ‘อะไร’ ที่มอง
ไม่เห็นมากนัก

๓

เพลงพิณนาเดินพลาเน็ทยิ่งกว่าเลือดติดจิ้นด้วยความตื่นเต้นจนระงับ
ไม่อยู่ เธอห่างหายจากการสัมภาษณ์งานมานานมากแล้ว เนื่องด้วยทำงาน
ในบริษัทปัจจุบันมานานเกินห้าปี หวังจะไต่เต้าขึ้นระดับสูงที่นั่น ถ้าหากไม่
มีรุ่นน้องหวังเลื่อยขาเก้าอี้ แถมยังมีแนวโน้มว่าจะทำได้สำเร็จเสียด้วย
เธอไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องหางานใหม่เพื่อความมั่นคงในชีวิตเอาตอนนี้

หญิงสาวเกิดลึกลับแล้วตัวเองคิดผิดหรือเปล่า อยู่ดีไม่ว่าดีค้นหาเรื่อง
เสี่ยง ถ้าหากข่าวลือว่าเธอตอบมาสัมภาษณ์งานรู้ถึงหูเจ้านาย มีหวังเธอโดน
ดองตำแหน่งแน่ๆ

“คุณได้งานซัวร์ ผมรับรอง” เสียงนุ่มดังข้างหูทำเอาเธอสะดุ้งโหยง

“คุณวินท์!” เธอร้อง เขยิบตัวออกห่างจากร่างผีหนุ่มที่ยืนชิดจนถ้าหาก
เขายังมีลมหายใจอยู่ ท้ายทอยของเธอคงชนลูกชู้เพราะลมอ่อนๆ จากกาย
เขาแน่ “ฉันบอกแล้วไงว่าอย่าโผล่มาเจียบๆ”

“ก็เห็นท่าทางคุณตื่นเต้น ก็เลยอยากมาช่วยปลอบ”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร”

“แค่เห็นหน้าก็รู้แล้วว่าคิดยังไง ไม่ต้องปิดบังหรอก คุณบอกผมได้ทุกอย่าง มามะ มาซบอกผมดีกว่า” เขากวักมือเรียกพร้อมกับแ่นอกแข็งแรง

หญิงสาวเข้มนมองเขา พุดเสียงเย็น “ฉันไม่ตะเนื้อต้องตัวผี โดยเฉพาะผีจวยโอกาส”

“แห่ม คุณนี่รู้อารมณ์ขันชะมัด ล้อเล่นหน่อยก็ไม่ได้” เขาตัดพ้อ “ผมรู้นะว่าคุณสัมผัสตัวผมได้ แต่ไม่ยอมทำ”

“เพราะไม่มีเหตุผลอะไรที่ฉันต้องทำอย่างนั้นไงล่ะ คุณจะไปไหนก็ไปเถอะ ฉันอยากทำสมาธิก่อนเข้าห้องสัมภาษณ์” บอกเขาไปอย่างนั้น แต่แล้วก็นึกขึ้นได้จึงเรียกผีหนุ่มไว้ “จริงสิ คุณยังไม่ได้แนะนำเลยว่าฉันควรทำยังไงให้ทำงาน มีคำถามไหนเป็นพิเศษที่พวกคุณมักจะถามผู้สมัครไหม แล้วฉันควรตอบยังไงถึงจะถูกใจ”

“ผมไม่รู้หรอก” พัฒาวินท์ตอบง่ายๆ ทว่าทำให้คนฟังเบิกตาโต ร้องไวย

“อะไรนะ! คุณหลอกฉันหรือ รู้ใหม่ว่ากว่าจะลงงานได้ ฉันต้องอาสาทำงานเพิ่มเป็นสองเท่าเสียวนะ ไหนบอกว่าฉันจะได้งานนี้ชั่ววึ่ง”

“เปล่าๆ อย่าเพิ่งไวยวายสิคุณพิณ ผมแค่ไม่รู้ว่าคุณจะสัมภาษณ์อะไรบ้าง แต่ผมรู้แน่ๆ ว่าพ่อถูกใจคนแบบไหน”

“ไหนว่ามาสิ” เธอระบายลมหายใจ

“อย่างแรก...ยิ้มหวานๆ พ่อผมชอบผู้หญิงยิ้มสวย”

เพลงพิณารู้สึกว่าคำแนะนำของเขาแปร่งๆ อย่างไม่ชอบกล แต่พยายามคิดเหตุผลว่าคงเพราะตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ต้องพบปะผู้คนมากหน้าหลายตา จึงอาจต้องการคนมีมนุษยสัมพันธ์ดีเป็นพิเศษก็ได้

“ยิ้ม...เข้าใจแล้ว มีอะไรอีกไหม”

“ข้อสอง...นั่งไขว่ห้าง โห้วเรียวขาให้บ่อย” ผีหนุ่มถือวิสาสะก้มลงมอง

สำรวจขาของหญิงสาว แล้วพยักหน้า “ขอบคุณสวามาก”

คนถูกขมริบขยับขาหนีสายตาคนมอง รู้สึกร้อนผะผ่าวที่ใบหน้าและร่างกาย จำเพาะตรงแถวหน้าอกข้างซ้ายอย่างไม่มีเหตุผล เลยรีบถามต่อ “อย่างอื่นล่ะ”

“นอกนั้นก็ไม่มีอะไรแล้ว ถ้าคุณทำสองอย่างนี้ได้ รับรองว่าพอให้ทำงานคุณแน่”

“ฉันชักไม่แน่ใจแล้วว่าพ่อคุณจริงจังกับการสัมภาษณ์พนักงาน” เธอค่อนข้างรู้สึกเหมือนเจ้าของโรงแรมที่เธอกำลังจะได้เจอในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ดูมีภาพลักษณ์ตาเฉาหัวงออย่างไรชอบกล

“ท่านก็แค่อยากหาคนที่ถูกชะตมาทำงานด้วยเท่านั้นเอง” พัชราวิทย์แก้ตัวแทนบิดา “อีกอย่างผมเห็นว่าคุณสมบัติอย่างอื่นของคุณเหมาะสมดีอยู่แล้ว ถ้าโรงแรมเราได้คุณมาทำงานด้วยจะเป็นประโยชน์อย่างมาก”

“พูดจาเข้าท่าก็เป็นด้วย” เธอพึมพำ เบือนหน้าไปทางอื่นเพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายเห็นว่าเธอชักหน้าร้อนผ่าวมากขึ้นทุกที

“ผมจะตามเข้าไปในห้องสัมภาษณ์ด้วย เผื่อคุณต้องการให้ช่วย”

“ขอบคุณนะ”

คำพูดของเขาสร้างความอุ่นใจให้ได้มากที่สุดทีเดียว อย่างน้อยๆ เธอก็มั่นใจได้ว่ามีกำลังเสริมคอยกระซิบบอกกันพลาด เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นผู้บริหาร ย่อมรู้รูรสนิยมกันดี ถึงคำแนะนำจะประหลาดไปสักหน่อยแต่ก็พอรับได้

“ได้เวลาแล้ว” หญิงสาวมองนาฬิกาข้อมือ

“โชคดีนะ อย่าลืม... ยืมแล้วก็โชว์ขาบ่อยๆ อ้อ สบายปลายผมหน่อยก็ได้ พ่อผมเคยบอกว่ามันเซ็กซี่ดี”

ว่าแล้วเขาก็หายตัวไป ทั้งให้เพลงพินฉิมหมุยกับคำแนะนำสุดท้ายของเขา

ทันทีที่เพลงพิณมาเหยียบย่างเข้าไปในห้องสัมภาระ เธอก็รู้โดยสัญชาตญาณว่ากำลังประสบความสำเร็จอย่างยากเข้าให้แล้ว...

ภายในห้องประชุมโล่งโถง โต๊ะเก้าอี้เรียงกันคล้ายห้องเรียน แถวหน้า นอกจากชายวัยกลางคนท่าทางภูมิฐานหิวผมเสวยเรียบแปล้แล้ว ยังมีคนอ่อนวัยกว่าอีกคนหนึ่งอยู่ด้วย

คนแรกนั้นส่งสายตากรุ่มกริมมาให้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคงเป็นธนิษนักธุรกิจเจ้าของโรงแรม หรือบิดาของพัฒนาวินท์นั่นเอง ทว่าอีกคนนี่สิ... เธอไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่คงเป็นคนสำคัญไม่น้อย ถึงได้เข้ามาร่วมสัมภาระด้วยเช่นนี้

หญิงสาวยกมือไหว้หน้าบอบน้อมพร้อมรอยยิ้มชนิดที่เรียกว่าหวานที่สุดเท่าที่เคยทำมาในชีวิต ส่งผลให้ชายสูงวัยในห้องยิ้มกว้างตอบกลับมาช่วยให้อใจชื้นขึ้นว่าคำแนะนำของผีหนุ่มได้ผล ทำให้เก็บคะแนนพิเศษมาได้หลายแต้ม

แต่คนนั้นข้างๆ... รายนั้นหน้าเฉย ดิตจะบังตั้งจนเธอนึกว่าทำอะไรผิดเข้าให้แล้ว

ธนิษผายมือให้เธอนั่งเก้าอี้ด้านหน้าห้องซึ่งจัดไว้ตรงกลางพอดิบพอดี เพลงพิณพยายามเรียกความมั่นใจแล้วนั่งลงด้วยท่าทางที่คิดว่าสง่าทีเดียว กระนั้นคนหน้าบึ้งก็ยังไม่คลายสีหน้าลงเลยแม้แต่น้อย...

“หนูชื่ออะไรจ๊ะ” เจ้าของโรงแรมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อน

“เพลงพิณ ศรรัตน์นะ ค่ะ”

“ประวัติการศึกษาและประสบการณ์ทำงานของหนูน่าสนใจมาก ถ้าได้หนูมาทำงานกับทางเรา คงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้แผนกได้มากทีเดียว”

เธอยิ้มกว้างอย่างยินดี พัฒนาวินท์พูดไว้ไม่ผิด ประวัติการทำงานของเธอก็เพียงพอสำหรับดึงดูดความสนใจได้แล้ว ไม่แน่งานนี้อาจเป็นของเธอ

“ผมว่าด่วนสรุปไปนิด” คนอ่อนวัยกว่าขัด ทำเอารอยยิ้มหุบ “ผมมี

เรื่องอยากถามคุณก่อนสัมภาษณ์ต่อสักข้อ”

“เชิญค่ะ”

“ตำแหน่งนี้ไม่ได้รับสมัครอย่างเป็นทางการ ถ้าผมจำไม่ผิดเราไม่ได้ลงตามสื่อต่างๆ ด้วยซ้ำ แล้วคุณรู้ได้ยังไงที่เราเปิดรับ”

เพลงพิณชะงักไปเล็กน้อย เธอไม่ได้เตรียมตอบคำถามนี้มาเพราะเห็นว่าไม่สำคัญเลยสักนิด ตอนที่ทางนี้โทร. มานัดสัมภาษณ์เธอไม่คิดว่าจะมีใครตั้งใจ ไม่นึกว่าชายหนุ่มตรงหน้าจะถามขึ้นมา

เธอมองหน้าเขา ชายหนุ่มมีใบหน้าอ่อนเยาว์ราวกับเพิ่งเรียนจบจากร่วมมหาวิทยาลัยมาหมาดๆ ไม่น่าเกินสองถึงสามปี ทว่าเพราะคิ้วหนาขมวดมุ่นและดวงตาที่จ้องใจหริ่เล็กเหมือนจับผิดได้แว่นกรอบเงินหนาทำให้เจ้าตัวดูแก่ขึ้นอย่างไม่สมวัย

เสียดาย ถ้าถอดแว่นแล้วเลิกขมวดคิ้ว เขาน่าจะเป็นเด็กหนุ่มที่หน้าตาดีทีเดียว...

“ว่าไงครับ ช่วยตอบคำถามผมด้วย” เขาเร่งเร้า ทำเอาหญิงสาวเหม่อปาก

เขาเป็นใครกัน เด็กกว่าแท้ๆ แต่กลับทำเหมือนกำลังไล่ต้อนเธอที่ไม่ปาน

“น้องชายผมเอง” เสียงกระซิบตอบดังมาจากด้านหลัง

เธออยากดำเนินชีวิตที่ไม่ยอมบอกก่อนตั้งแต่แรกว่ามีน้องชายหน้าตาไม่เป็นมิตรอยู่อีกคน ไม่อย่างนั้นเธออาจวางแผนรับมือได้ทันทุกเวที

สายตาของฝ่ายนั้นราวกับต้องการให้เธอรีบตอบคำถาม เมื่อนึกอะไรไม่ออกเพลงพิณเลยพูดสิ่งแรกที่ผ่านเข้ามาในความคิด

“พี่ชายคุณบอกฉัน” โพล่งออกไปแล้วก็คิดได้ว่า...ไม่น่าเลย

หนุ่มหน้าอ่อนเล็กคิ้ว คลายความเคร่งลงไปเล็กน้อย แต่ก็เพียงแค่นี้ก็รู้ดีแล้ว ก่อนกลับมาหน้าตึงกว่าเดิม ถามเสียงเข้ม

“หมายความว่า คุณรู้จักกับพี่วินท์?”

“ใช่ค่ะ ฉันกับเขา เอ่อ เคยเป็นเพื่อนกันมาก่อน” ไหนๆ ก็เริ่มต้นมาแล้ว คงต้องตามน้ำไปเรื่อยๆ

ไม่รู้ว่าคุณพูดอะไรผิดตรงไหน เพราะชายหนุ่มตรงหน้าจ้องมองเธอด้วยสายตาทิกล ถ้ามองไม่ผิดเหมือนมีแววหยันอยู่ในนั้น สรุปคือแย่มากว่าตอนแรกเสียอีก

“คุณกับพี่วินท์คงสนิทกันสินะ”

คราวนี้เธอเดาไม่ผิดแน่ เขากำลังแย้หยันเธออยู่จริงๆ น้ำเสียงแสดงชัดเลยทีเดียว แต่เพราะอะไรกัน เธอไม่เข้าใจ

“คนเป็นเพื่อนกัน จะสนิทกันก็ไม่เห็นแปลกตรงไหนนี่คะ” หญิงสาวเซิดหน้าตอบอย่างนឹกขวาง

“ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร แค่พูดว่าคุณกับพี่วินท์คงต้องสนิทกัน ‘มาก’ เขาถึงบอกคุณเรื่องตำแหน่งงานของโรงเรียม”

“คุณวินท์เห็นว่าฉันเหมาะกับตำแหน่งนี้ ไม่อย่างนั้นคงไม่ผลักดันให้ฉันมาสมัคร” เธอไม่ได้พูดเกินความจริง...มั้ง พัฒชาวินท์เสนอตำแหน่งนี้ให้เธอจริงๆ และเขาก็เพิ่งบอกก่อนเข้าห้องสัมภาษณ์ว่าคุณสมบัติเธอเหมาะสมมาก

ที่ว่า...ดูเหมือนกระตุกขึ้นใหญ่จะจงใจทำหน้าที่ขัดขวางมากเกินไปที่คิด

หนุ่มหน้าเครียดขยับกรอบแว่น ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ

“แต่ผมเห็นว่าคุณยังไม่เหมาะ ประวัตติงานเก่าคุณน่าประทับใจก็จริง แต่สายงานไม่ตรงกับงานประชาสัมพันธ์ของเราสักเท่าที่ดู คุณแทบไม่ได้ติดต่อกับลูกค้าภายนอกเลยไม่ใช่เหรอ”

“งานของฉันส่วนใหญ่ก็คือการคิดแคมเปญเพื่อนำเสนอลูกค้า ถึงไม่ได้ติดต่อกันตอนฟรีเซนต์งาน แต่ก็คอยสอบถามความต้องการของลูกค้าตลอดนะคะ”

“แต่คุณไม่ใช่คนติดต่อกับ” เขาตอกกลับอย่างคนถือไฟเหนือกว่า “ถ้า

ผมอยากรับพนักงานใหม่ ผู้รับคนทำหน้าที่ติดต่อจะตรงกว่าคุณนะ”

เพลงพิณสะกดกลั่นอารมณ์โกรธ เขากล้าดียังไงมาประเมินคุณค่างานของเธอต่ำกว่าความเป็นจริง ถ้าหากไม่มีฝ่ายระดมสมองคิดแคมเปญแทบเป็นแทบตายอย่างเธอ จะมีคนเอาหน้างานไปเสนอลูกค้าได้สำเร็จหรือเปล่า ดูถูกกันอย่างนี้ยอมไม่ได้!

“ฉันคิดว่า...ถ้าหากคุณทำอย่างนั้น คงได้แค่คนที่พูดคล่อง แต่ไม่ได้ไหวพริบไปด้วยสักเท่าไร” เธอโต้กลับ “การที่ฉันเลือกทำหน้าที่ในส่วนนี้ไม่ใช่เพราะขาดความถนัด แต่เพราะนี่องานน่าสนใจมากกว่า และบริษัทที่ทำอยู่แบ่งแยกหน้าที่สองฝ่ายระหว่างคนติดต่อลูกค้ากับทีมงานเบื้องหลังไว้ชัดเจนเกินไปต่างหาก ทำให้ฉันเลือกงานที่ตรงกับความสนใจและทำหยามากกว่า แต่ฉันพิจารณาแล้วว่างานของโรงแรมมีความหลากหลาย ได้ทำหน้าที่ทั้งสองทาง ฉันจึงอยากทำงานที่นี่”

อีกฝ่ายหนึ่งอึ้งไปราวกับไม่คาดคิดว่าเธอจะตอบกลับเช่นนี้ หญิงสาวเหลือบมองทางธนิช เห็นว่าชายวัยกลางคนมีท่าทีประทับใจ แถมยังผิวปากเบาๆ ด้วย ทำให้เธอรู้ว่ากำลังได้เปรียบ ขอแค่ปรับจ้อยเล็กๆ น้อยๆ มาเสริมเท่านั้น

ย้อนนึกถึงคำแนะนำของพัฒนาวิรินทร์ เพลงพิณจึงตัดสินใจลองทำดูเอาหน้า...ไม่เสียหายอะไรนี่

หญิงสาวขยับเรียखाไขว้กัน จงใจเผยให้เห็นขาเนียนใต้กระโปรงทรงสอบที่ผาด้านข้างขึ้นมาเล็กน้อย

จังหวะเดียวกันนั้น คนไม่เป็นมิตรก็เริ่มตั้งตัวได้และโจมตีกลับ

“ตำแหน่งนี้สำคัญมาก ผมเห็นว่าเราไม่ควรเลือกคนที่ไม่มีประสบการณ์ตรงมาทำงาน”

“เอละ” ธนิชพูดแทรก ยกมือขึ้นโบก “ฟังที่หนูเพลงพิณพูดก็เข้าใจอยู่แล้ว เจ้าภัส โรงแรมเราต้องการคนทำงานได้จริง ไม่ใช่คนพูดมากสักหน่อย จะว่าไปแล้วแต่ละคนที่เลือกๆ กันเข้ามาสัมภาษณ์นะ คุณสมบัติยังสู้หนู

เพลงพิณไม่ได้ด้วยซ้ำ”

“แต่พ่อครับ...”

“ไม่ต้องพูดแล้ว” ธนิกว่า “พ่อตกลงรับหนูเพลงพิณเข้าทำงาน เริ่มงานได้เมื่อไรล่ะ”

“สัปดาห์หน้าค่ะ” เธอรีบตอบ พลังบุตรรอยยิ้มกว้าง ไม่วายเหลือบมองทางชายหนุ่มสวมแว่นอย่างคนชนะ

“งั้นเดี๋ยวคุยกับคุณวรรณเรื่องเอกสารนะ อาทิตย์หน้าเจอกันนะหนู เพลงพิณ”

“เรียกพิณก็ได้ค่ะ คุณธนิ”

ถ้าเธอมองไม่ผิด หนู่มใหญ่ขยับตาให้เธอก่อนออกจากห้องด้วย ส่วนอีกคนนะหรือ นอกจากหน้าบึ้งไม่เปลี่ยนแล้ว ยังเพิ่มแววโกรธเคืองมาอีกเท่าตัว ไม่รู้ว่าเธอทำอะไรให้เขาไม่พอใจนักหนา

แต่ช่างมันเถอะ เพราะเธอคงไม่ได้ทำงานร่วมกับเขาบ่อยนักหรอก เขาทำงานในส่วนผู้บริหาร ไม่มาเกี่ยวข้องกับสัมพันธอะไรกันอยู่แล้ว

คิดะภัสเดินไล่ตามบิดาจนทันที่หน้าห้องทำงานของฝ่ายหลัง แล้วเปิดฉากพูดกึ่งๆ ไม่พอใจนัก

“พ่อไม่น่ารีบตกลงรับผู้หญิงคนนั้นเข้าทำงานเลยนะครับ”

“หือ...ใครกัน” ธนิกทำหน้าง ก่อหน้าร้อง “อ้อ หนูพิณนะเธอ”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้า ขยับกรอบแว่น “ผมเห็นว่าเขาไม่เหมาะสมกับตำแหน่งงานของเรา”

“ทำไมล่ะ การศึกษาก็ดี จบตรงสายที่เราต้องการ ประวัติการทำงานกับบริษัทต่างๆ ที่ผ่านมาก็ไม่น้อย ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบันก็ดูจะรับผิดชอบงานสำคัญทีเดียว อย่าบอกนะว่าที่แกพูดในห้องประชุมนะคิดจริงจัง”

“แน่สิครับพ่อ ผมไม่เคยล้อเล่น” เขาเข้มปาก ผ่านมาขนาดนี้บิดายังคิดว่าเขานิสัยเหมือนพี่ชายหรือไงกัน

“ฉันนี่กว่าแกแกล้งชูหนูพินเขาไปอย่างนั้นตามประสา เหมือนพวกเล่นบทตำรวจดีตำรวจโหดในหนังเสียอีก”

ศิระภัสร์พนลมหายใจ นี่บิดาคิดว่าเขาจะทำเรื่องไร้สาระอย่างนั้นไปเพื่ออะไร

“ผมคิดจริงๆว่าเธอไม่เหมาะกับงาน และไม่เหมาะกับโรงแรมของเราด้วย ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ต้องเป็นหน้าเป็นตาให้ทางเรานะครับ”

“ไม่เหมาะสมยังไง หนูพินหน้าตาสะสวย ลูกคำเห็นเข้าก็คงชอบใจ งานนี้ต้องให้สาวๆ สวยๆ อย่างนี้แหละเหมาะสมแล้ว ใครๆ ก็อยากมองอะไรเพลินตาเพลินใจทั้งนั้นละ หรือเกอยากเลือกแม่อะไรนะ...คนที่หน้าเหมือนม้า่ะ คนนั้นฉันรับไม่ไหวหรอก เห็นหน้าแล้วอยากวิ่งแจ้นไปซื้อหม้อซื้อราทุกทีสิน่า” ผู้เป็นบิดาวิจารณ์อย่างไม่ไว้หน้า จนคนฟังคิดว่าถ้าหากสาวคนที่ว่ามาได้ยื่นเข้าครองรังให้สามวันเจ็ดวันแน่นอน

ชายหนุ่มได้แต่ถอนหายใจกับเหตุผลของธนิจจนต้องยอมแพ้ เดินกลับห้องทำงานของตนอย่างไม่พอใจนัก เพราะรัฐนิสัยบิดาคิดว่าลองตัดสินใจแล้วย่อมไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ถ้าหากไม่มีเหตุผลคัดค้านดีพอจนเถียงไม่ออก

เหตุผลนะมีอยู่หรืออก ก็ที่เขาพูดออกไปนั่นไง ทว่าเหตุผลสำคัญแท้จริงคือ...เขาไม่อยากทำงานร่วมกับผู้หญิงของพี่ชาย!

ศิระภัสร์รู้จักนิสัยพี่ชายร่วมสายเลือดดีว่าฝ่ายนั้นไม่เคยคบหาผู้หญิงคนไหนอย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่มีหรือคำว่า ‘เพื่อน’ มักพ่วงท้ายด้วยคำอื่นหรือไม่ก็สถานะอื่นแทบทั้งนั้น เพลงพิณก็คงไม่ต่างกัน เธอใช้คำว่าเพื่อนแต่ที่จริงแล้วอาจเป็นคู่รักหรือไม่ก็...คู่ขา

กระนั้นเขาก็อดแปลกใจไม่ได้ที่พี่ชายอุตสาห์แนะนำงานให้หญิงสาวช่างไม่เข้ากับนิสัยของพัฒนาวิทย์เลยสักนิด เขาสนใจเสียที่ไหนว่าคู่ควงคนล่าสุดของตัวเองมีคุณสมบัติทางการงานอย่างไรบ้าง เห็นสนใจแต่รูปร่าง

หน้าตาเสียมากกว่า

หรือว่าผู้หญิงคนนี้จะต่างจากคนอื่น...

ชายหนุ่มแค้นเสียดในลำคอ ก่อนสลัดความคิดทิ้ง ไม่ว่าเพราะอะไรที่ทำให้พี่ชายเสเพลของเขาทำสิ่งที่ขัดกับนิสัยตัวเองก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาควรสนใจ ถึงอย่างไรมันก็กลายเป็นอดีต ในเมื่อฝ่ายนั้นจากโลกนี้ไปได้เกือบครึ่งปีแล้ว

เพลงพิณ...เขาทวนชื่อเธอในใจ

หวังว่าเธอจะทำงานได้ความก็แล้วกัน!

เวลาเดียวกัน หญิงสาวที่ถูกหนีกลงในทางร้ายกำลังส่องกระจกอยู่ในห้องน้ำ แสบปิดบังความดีใจไว้ไม่อยู่ที่ว่าตัวเองได้งาน จนบัดนี้เธอยังไม่ยอมเชื่อเลย โชคชะตากำลังเข้าข้างเธอแล้วจริงๆ นอกจากเงินเดือนจะเพิ่มขึ้นเท่าตัว สวัสดิการยังครบถ้วนอย่างที่พัฒนาวิทย์โฆษณาไว้ไม่มีผิด

ลาที่งานเก่า...บอกลาพวกอยากเลื่อยขาเก้าอี้ได้เลย ให้มันรู้ไปว่าจะมาแย่งงานใหม่เธอได้อีก

เพลงพิณตื่นตื่นจนอยากโทร. ไปบอกชานูซาให้รับรู้ข่าวดี แต่แล้วก็สะดุ้งโหยงเมื่อเจอแขกไม่ได้รับเชิญปรากฏตัวขึ้นมาดื้อๆ

“ยินดีด้วย” พัฒาวิทย์เอ่ยพลางยิ้มกริ่ม

“คุณเข้ามาทำไม นี่ห้องน้ำหญิงนะ”

“ผมก็เข้าออกไปทุกที่แหละ โรงแรมผมนี่นา”

“ตาคนผีทะเล”

“ผีเฉยๆ ก็เศร้าพอแล้ว ยังเปลี่ยนสปีซีให้ผมอีกหรือ”

“ใครใช้ให้คุณทำตัวเป็นโรคจิตแอบเข้าห้องน้ำหญิงล่ะ ออกไปเดี๋ยว

นี้”

“ไม่ต้องเงินหรอก ผมเห็นมาเยอะแล้ว” เขาทำเหมือนโอ้

“ทะลึ่ง!” เธอแหงนใส่ “ไม่ออกไปดีๆ ไซ้ใหม่”

เพลงพินามองซ้ายขวา คำว่าสนุกก่อนปาลีใส่ผีหนุ่ม มันทะลุผ่านตัวเขา
ไปราวอากาศธาตุ ทว่าใบหน้าหล่อเหลาเหยเก ร้องโอดโอย

“เจ็บนะ คุณทำผมเจ็บได้ยังไงเนี่ย”

“นี่กว่าเป็นผีแล้วจะไม่มีความรู้สึกหรือไง” เธอพูดอย่างเป็นต่อ “ถ้า
ฉันตั้งสมาธิพุ่งเป้าไปที่คุณ ฉันก็สามารถทำให้คุณเจ็บได้”

ข้อนี้ถือเป็นความสามารถพิเศษที่มาพร้อมกับคำสาปในการเห็นผี
นั่นว่าคงเพื่อถ่วงสมดุลให้เธอเล่นงานภูตผีกลับได้บ้างเป็นการป้องกันตัว
กระมัง

“ยอมแล้ว ออกไปก็ได้” เขายกมือสองข้างขึ้นเหนือหัว

เพลงพินาระบายลมหายใจ มองผีหนุ่มหายตัวไปแล้วหันกลับมาหยิบ
กระเป๋า เลิกลุ่มความคิดที่จะโทรศัพท์หาเพื่อนสนิท ไว้ตอนเย็นค่อยเล่าให้
ฟังก็ได้ ตอนนั้นเธอต้องเคลียร์ปัญหาตรงหน้าก่อน

เธอเดินออกจากห้องน้ำ หามุมเหมาะๆ ลับตาคนแล้วกระซิบเรียก

“คุณวินท์ ออกมาได้แล้ว”

“พร้อมคุยกับผมแล้วหรือ” ผีหนุ่มปรากฏกาย สีหน้าติดจะงอน
นิดๆ “คราวนี้คงไม่ขำอะไรใส่ผมอีกนะ คนอุตส่าห์ช่วยให้ได้งานแท้ๆ
กลับตอบแทนกันอย่างนี้”

“อย่าบ่นหน้า” เธอไม่ใส่ใจ “อันที่จริงฉันควรต่อว่าคุณมากกว่า ทำไม
ไม่บอกฉันก่อนว่าน้องชายคุณอยู่ด้วย เคี้ยวชะมัด ฉันเกือบชวดงานแล้ว
ไหมล่ะ”

“ผมไม่รู้ที่นายภัสจะสัมภาษณ์ด้วย” พัฒาวิทย์ยกไหล่ “สงสัยคง
เข้ามามีส่วนร่วมทุกขั้นตอนเพราะเตรียมเป็นประธานโรงแรมแทนพ่อมั่ง”

ในเมื่อลูกชายคนโตอย่างพัฒนาวิทย์เสียชีวิตแล้ว หน้าที่ความรับผิดชอบ
ขอบทั้งหมดจึงตกอยู่กับลูกชายคนเล็กอย่างศิวัธ ซึ่งเพิ่งเรียนจบปริญญา
โทมาจากเมืองนอกหมาดๆ ข้อนี้เธอสืบจากฝ่ายบุคคลมาเรียบร้อยแล้ว

“ได้ข่าวว่าน้องชายคุณจบจากเยล เรียนเก่งไม่ใช่เล่นเลยนะ”

“นายภัสนะเป็นพวกนอนหนังสือ เครื่องตำรามาดั้งแต่เด็ก” พี่ชายคนโตเล่าด้วยน้ำเสียงฟังออกว่าไม่ปลื้มนัก “เจ้านั้นขอพ่อไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่มัธยม แล้วก็อยู่ยาวจนจบมหา’ลัย นี่กว่าจะไม่กลับแล้วด้วยซ้ำ”

“เขากลับมาเพราะ เอ่อ เรื่องของคุณไช้ไหม”

“ที่จริงพ่อเรียกตัวนายภัสกลับมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว ในที่สุดก็กลับมาจนได้”

“ฟังดูเหมือนคุณไม่ค่อยชอบน้องชายตัวเองเลยนะ” เธอตั้งข้อสังเกต

“เปล่า” พัทธาวินท์ส่ายหน้า “ก็แค่...เฉยๆ แต่เจ้านั้นอาจเกลียดผมก็ได้”

หญิงสาวกำลังจะถามว่าเพราะอะไร แต่มีคนขัดจังหวะเสียก่อน

“ไปทำอะไรตรงนั้น”

เธอสะดุ้งโหยง หันขวับกลับมามองคนถามแล้วก็ยิ่งตกใจเมื่อเห็นว่าเป็นศิระภัส คนที่เธอเพิ่งเฝ้าถึงไปเมื่อครู่นี้เอง ช่างตายยากจริงๆ แค่นินทาก็เหมือนอัญเชิญมาเลยทีเดียวนะ

“คุณศิระภัส”

“คุณ...เพลงพิณา” อีกฝ่ายเรียกชื่อ มองเธอด้วยสายตาคมกริบเหมือนจับผิด “มาทำอะไรลับๆ ล่อๆ”

“เปล่าสักหน่อย” เธอเถียง “ฉันแค่หยุดหาของในกระเป๋าแค่นั้นเอง”

“ทำอะไร”

“ไม่เกี่ยวกับคุณ แต่ถ้าอยากรู้ฉันบอกก็ได้ ฉันหาบุญเจอแล้ว”

“แล้วที่อยู่ใหม่นั้นคืออะไร”

เธอหันมองตามสายตาเขา แล้วก็รีบหัดมือซุกข้างหลังเมื่อเห็นว่าคุณเจอเจ้ากรรมที่ใช้เป็นข้ออ้างอยู่ในมือตัวเอง เธอเอามาถือไว้ตั้งแต่ออกจากห้องน้ำเพื่อไม่ให้เสียเวลาคานหาอีกรอบ แต่ดันลืม...จนผลออกมาเป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้น

“ฉันหาเจอแล้วไง” แก้วตัวไปน้ำซุ่นๆ “ฉันจะกลับแล้ว ลาละคะ”

แทนที่คิระภัสจะหลีกเลี่ยงให้เธอไป ชายหนุ่มกลับจ้องใจขยับตัวขวางหน้า ปิดกั้นทาง

“เดี๋ยว” เขาว่า “ถึงแม้ว่าพ่อจะรับคุณเข้าทำงาน แต่ขอบอกให้รู้ว่าผมไม่ได้เห็นชอบด้วยเลยสักนิดกับการรับผู้หญิงของพี่วินท์เข้ามาทำงานในโรงแรมอีกคน”

“อีกคน?” เธอเลิกคิ้วสงสัย แต่ไม่ยอมถามให้เสียฟอร์ม “ฉันบอกคุณในห้องสัมภาษณ์แล้วว่าฉันกับคุณวินท์เป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้น”

“คุณรู้จักกับเขาได้ยังไง” เขาย้อนถาม

“ก็...เจอกันทั่วๆ ไป คุณกันถูกคอก็เลยเป็นเพื่อนกัน” เธอแต่งเรื่องสดๆ ร้อนๆ “ไม่ว่าคุณจะคิดยังไงก็ตาม ฉันขอยืนยันว่าระหว่างฉันกับพี่ชายคุณไม่มีอะไรเกินเลยทั้งนั้น นอกจากมิตรภาพและการช่วยเหลือกันเล็กๆ น้อยๆ”

หญิงสาวเซิดหน้า ที่พูดมาไม่ได้โกหกเลยสักนิด เธอกลัวยืนยัน!

คิระภัสกวาดดวงตาเข้มมองเพลงพิณร่าวกับต้องการสำรวจถ้วนทั่วก่อนพูด

“ถ้าผมเข้าใจผิดก็ขอให้เป็นไปตามนั้นก็แล้วกัน แต่ผมขอเตือนคุณว่าอย่าทำตัวยุ่งยาก หรือหวังอะไรอย่างอื่นนอกเหนือจากทำงานเด็ดขาด”

พูดจบเขาก็เดินจ้ำไปทางอื่น ทิ้งให้หญิงสาวทั้งงุนงงและข้องใจ ไม่ว่าจะอะไรคือความหมายในคำเตือนของชายหนุ่ม มันย่อมหมายถึงงานใหม่ของเธออาจยุ่งยากขึ้น

๔

สี่ปดาห์ต่อมา เพลงพิณเข้ารายงานตัวที่โรงแรมดับเบิลที่ แกรนด์ ตั้งแต่เช้าตรู่ ทำให้วรรณ ผู้จัดการฝ่ายบุคคลถึงกับชมเปาะว่าเธอช่างมีความรับผิดชอบอันหาได้ยากในตัวคนรุ่นใหม่ ซึ่งหญิงสาวได้แต่ยิ้มรับ ไม่กล้าบอกว่าที่มาเข้าขนาดนี้เพราะนอนไม่หลับทั้งคืนต่างหาก

เธอกังวลสารพัดก่อนเริ่มงาน นับตั้งแต่ยื่นใบลาออกจากที่เก่า สะใจอยู่หรอกที่ได้เห็นหน้าเจ้านของหัวหน้าที่เอาแต่หนุ่หลังรุ่นน้องข้ามหน้าเธอ แถมยังนำเสียงลละล่ำลักขอใหทำงานต่ออีกสักเดือนสองเดือนเพื่อเทรนพนักงานใหม่อีก แต่พอยื่นกรานปฏิเสธร้อยไร้อย่างไรแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าตัวเองคิดถูกหรือไม่

งานดี...เงินดีก็จริง แต่มีคนตั้งแง่ใส่ แถมยังคัดค้านไม่ยอมรับเข้าทำงาน ไหนจะข้อตกลงช่วยสืบหาตัวฆาตกรอีก เธอกำลังหาเรื่องใส่ตัวหรือเปล่าหนอ...

ทว่านี่ไม่ใช่เวลาถอยหลังกลับ เธอมาไกลเกินกว่านั้นแล้ว

“เอกสารทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วนะ คุณเพลงพิณ นี่บัตรพนักงาน

ของคุณ กรุณาสวมไว้ตลอดเวลาที่อยู่ในโรงแรม พวกพนักงานฝ่ายปฏิบัติการจะได้ไม่สับสน คิดว่าคุณเป็นคนนอกหรือแขก” วรณก้าซั๊บ

“ค่ะ ขอบคุณมากนะคะ คุณวรณ” เธอยกมือไหว้

“ส่วนห้องทำงานของคุณอยู่ชั้นสอง เดินออกจากลิฟต์กลางแล้วไปทางซ้าย ห้องอยู่เกือบสุดทาง ใกล้กับแผนกการตลาด ซึ่งคุณต้องทำงานร่วมกับแผนกนั้นบ่อยๆ ทำความรู้จักกันไว้ก็ไม่เสียหายอะไรนะ”

เพลงพิณเอ่ยขอบคุณสาวใหญ่อีกครั้งสำหรับคำแนะนำฉันที่มีตร ดูออกกว่าอีกฝ่ายหนึ่งแต่ใจอารี อย่างน้อยเธอก็ได้มิตรใหม่มาคนหนึ่ง ถือเป็นสัญญาณดีในการเริ่มต้นใหม่

หญิงสาวเดินไปตามทางที่อีกฝ่ายบอก และเจอห้องทำงานใหม่อย่างไม่อยากเย็น ภายในห้องไม่ใหญ่นัก นอกจากโต๊ะทำงานของเธอซึ่งตั้งอยู่ริมหน้าต่าง ยังมีพาร์ทิชันกันเพื่อความเป็นส่วนตัวระหว่างโต๊ะทำงานอีกสองตัว คาดว่าคงเป็นของพนักงานที่อยู่มาก่อน ที่อีกไม่นานเธอต้องร่วมงานด้วยนั่นเอง

“สวัสดีตอนเช้า”

“เมื่อไรคุณจะเลิกนิสัยชอบมาเงิบๆ ลักที” เธอพน โดยไม่หันหลังกลับไปมอง รู้ดีว่าไม่มีทางเป็นใครอื่นไปได้นอกจากผีหนุ่มต้นเหตุที่ทำให้เธอย้ายงานใหม่

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจ ไม่นึกว่าคุณจะขวัญอ่อนนะ...คุณเพลงพิณ”

หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์คนใหม่ชะงักรีบหันกลับไปมอง แล้วพบว่าเจ้าของเสียงไม่ใช่คนที่คิดไว้ แต่เป็น...ศิระภัส

“คุณ...” จะเรียกชื่อยังพูดไม่ออก เพราะตกใจที่เห็นคนไม่เคยคาดคิดมายืนตรงหน้า แถมเธอยังเกือบถูกจับได้ว่าคุยกับผี

“มาทำงานเช้าดีนะ ไม่ว่าจะตั้งใจหรือสร้างภาพ ขอให้ทำได้ตลอดก็แล้วกัน”

ความตกใจแปรเปลี่ยนเป็นความหงุดหงิด เจอหน้ากันแต่ละครึ่งจะ

พูดบ้างไม่ได้เลยหรือไง อย่างกับไม่ว่าเธอขยับตัวทำอะไรก็พร้อมจะผิตหมดในสายตาเขา

“ฉันตั้งใจทำงานและมีความรับผิดชอบอยู่แล้ว” เธอตอบเสียงเย็น

“เรื่องนั้นคงต้องพิสูจน์ด้วยการกระทำ ไม่ใช่แค่ลมปาก”

“ฉันก็ให้โอกาสกันก่อนนะคะ อย่าเพิ่งมองในแง่ร้าย” เธอว่า “ฉันมาสำรวจสถานที่ก่อน ถึงเวลาเริ่มงานเมื่อไรจะรีบเดินเครื่องทันที คุณไม่ต้องห่วงว่าฉันจะฉู้งาน”

คิวะภัสใช้สายตาใต้แว่นหนามองหญิงสาว พลังคิดว่าคราวนี้พี่ชายเขารสนิยมเปลี่ยนไปไม่น้อย ผู้หญิงคนนี้สวยเข้าขั้นก็จริงอยู่ ทว่าที่ผ่านมาพัชรวินท์ชอบสาวช่างฉอเลาะ ไม่ค่อยมีหрокที่จะทำตัวจริงจัง บรรดาคู่แข่งทั้งหลายจึงตู่คัลัยคลึงกันไปหมด

แต่เพลงพินา...เธอพูดจาทออกมาแต่ละครั้งต่อปากต่อคำกับเขาไม่ลดละ แถมดูท่าจะหัวรั้นไม่ใ้ช่น้อย พี่ชายของเขารับมืออย่างไรนี่ย

“เมื่อก็คุณคิดว่าผมเป็นใคร”

อยู่ๆ เขาก็เปลี่ยนเรื่อง ตอนแรกเธอตามไม่ทันจึงทำหน้างุนงง ก่อนจะนึกได้ว่าเขาคงหมายถึงตอนที่เธอหักผิตเพราะนึกว่าคิวะภัสเป็นพี่ชายนั่นเอง

“เปล่านี้” เธอไม่ตอบ แน่ละ...จะให้ตอบได้ยังไงว่านี่เขาเป็นผี “แค่ได้ยินเสียงเหมือนคนเดินเข้ามา ฉันก็หักไปอย่างนั้น”

“แต่คุณพูดเหมือนสนิท”

“ถ้าไม่พอใจฉันขอโทษ แต่ฉันไม่ได้คิดว่าเป็นใครทั้งนั้น รวมถึงคุณด้วย”

คิวะภัสทำหน้าที่เหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เดินออกจากห้องไปเสียเฉยๆ ทิ้งให้เธอยืนบ่น

“อะไรของเขา นี่จะไปก็ไป ไม่มีมารยาท”

“น้องชายผมก็เป็นอย่างนี้แหละ ถึงไม่ค่อยมีใครคบไป”

“คุณวินท์! มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

คราวนี้ไม่ผิดตัว ผีหนุ่มนั่งฟังโต๊ะทำงานตัวหนึ่ง กอดดอกมวงประตุที่ศิระภัสเพิ่งออกไปพลางยิ้มมุมปาก แล้วหันมายิ้มกว้างเห็นพื้นเรียงตัวกันสวยจนน่าจับเป็นพรีเซนเตอร์โฆษณาสายสีฟ้า

“สั๊กพักแล้วว่าจะคุยกับคุณอยู่เหมือนกัน แต่นายภัสไวกว่า ทักคุณตัดหน้าผมเสียก่อน”

“ตอนแรกฉันนึกว่าเขาเป็นคุณ”

“ถ้าหากผมยังมีชีวิตอยู่ คงไม่มีใครมองผมกับนายภัสผิดแน่ เจ้าหนูไม่เหมือนผมสักนิด” น้ำเสียงเขาเจือความเจ็บปวดนิดๆ

เรื่องนี้เธอเห็นด้วย ในขณะที่พัชราวินท์เป็นหนุ่มหล่อจัดอย่างกับนายแบบ ศิระภัสกลับเหมือนพวกบัณฑิตคงแก่เรียน ทำทางจริงจังบวกกับน้ำเสียงนิ่งขรึมทำให้เจ้าตัวดูเหมือนอายุมากกว่าพี่ชายด้วยซ้ำ ไม่มีหรือรอยยิ้มซี้เล่นและเสียงหนุ่มลงปลายเสียงออดอ้อนอย่างฝ่ายแรกแม้แต่น้อย สองพี่น้องต่างกันคนละแบบ จนน่าสงสัยว่าสายเลือดเดียวกันจริงหรือเปล่า

“พ่อเดียวกัน แม่เดียวกัน คลานตามกันมา แต่นายภัสมันคลานช้าหน่อย เลยเกิดหลังผมห้าปี” พัทธาวินท์พูดขึ้นราวกับรู้ความคิดของเธอ

“อายุอ่อนกว่าฉันอีกเธอ!” เธอร้องอย่างตกใจ ถึงแม่จะเห็นตั้งแต่แจกแล้วว่าชายหนุ่มหน้าอ่อนเยาว์ ทว่าเพราะบุคลิกเคร่งเครียดและการพูดจาขรึมๆ หัวนุกๆ ทำให้เธอผลอดคิดไปว่าเขาคงอายุห่างจากพี่ชายไม่เท่าไร ไม่นึกเลยว่าจะห่างกันถึงห้าปี

“เจ้าภัสมันชอบทำตัวเกินอายุ พ่อเคยพูดบ่อยๆ ว่าผมกับมันหน้าจับมาหารสอง จะได้พอดีกัน”

“แสดงว่าคุณนิสัยตรงข้ามกับน้องชายเลยสินะ”

“ผมแค่รู้ว่าเริงกว่า มนุษย์สัมพันธ์ดีกว่า อย่างอื่นก็ไม่ต่างกันนักหรอก” พัทธาวินท์ทำท่าหลุกหลิกขึ้นมาเฉยๆ

“ไหนเล่าเรื่องน้องชายคุณให้ฉันฟังหน่อยสิ”

“ทำไม” ผีหนุ่มหรีตา “อย่าบอกนะว่าคุณสนใจมัน”

“บ้า! ฉันแค่อยากรู้ไว้บ้างก็เท่านั้น” เธอแหงนใส่ “ฉันไม่นิยมกินเด็ก
หรือก”

“แล้วไป เพราะไม่อย่างนั้นผมคงทิ้งแย” เขาพูดหน้าตาเฉย
เพลงพิณเกิดหน้าร้อนผัวขึ้นมา จึงรีบบอกตัวเองว่าเหลวไหล อีกฝ่าย
เป็นผีนะ ไม่ใช่คนสักหน่อย จะมาเขินอะไรกับคำป้อยอหวานๆ จากปาก
วิญญาณกันล่ะ

“ตกลงจะเล่าให้ฟังได้หรือยัง มัวแต่พูดเล่นอยู่ได้” เธอเร่งเขา

“รู้ได้ยังไงว่าผมไม่ได้คิดจริงจังครับ คุณพิณ” ผีหนุ่มทอดเสียง ใช้
ดวงตาอันเต็มไปด้วยเสน่ห์แพรวพราวจ้องมองด้วยท่าทางที่คิดว่า ผู้หญิง
คนไหนก็ต้องตกหลุมอย่างแน่นอน

ทว่าตรงกันข้าม เพลงพิณกลับคว้าแจกันใกล้มือ แถมยังชู

“ถ้าคุณไม่เลิกเล่น ฉันจะขว้างไอนี้ใส่”

“โอเค ยอมแล้ว” เขายอมถอย “ดูขึ้นเรื่อยๆ นะคุณนี่ ว่าไงนะ อยากรู้
เรื่องอะไรของนายภัสล่ะ”

“อะไรก็ได้ เช่นเป็นคนยังไง ตอนเด็กๆ ปากเสียหรือเปล่า”

“โห ท่าทางคุณจะเคืองนายภัสมากเลยนะเนี่ย” เขาเย้า “อ้าว เล่าให้
ฟังก็ได้ ที่จริงผมกับน้องชายไม่ค่อยสนิทกันนักหรือก เพราะอายุห่างกัน
เกินไป กว่ามันจะโตพอพูดจารู้เรื่อง ผมก็มีสังคมของตัวเองแล้ว ไม่กระเตง
น้องไปไหนให้เบื่อหรือก แถมโตมานิสัยยังไปคนละทาง ผมมันป้อป ไม่
อยากคุยนะ แต่คนทั้งโรงเรียนต้องรู้จักผม”

“โดยเฉพาะสาวๆ สิท่า”

“ผมไม่ใช่คนเจ้าชู้นะ คุณพิณ” เขาริบแก้ตัว “เห็นหน้าตาหล่อๆ อย่างนี้
ผมรักเดียวเสมออะ”

“ฉันเชื่อ” เธอประชด “เล่าต่อสิ”

“ส่วนนายภัสนะตรงกันข้าม เอาแต่หมกตัวในห้องสมุด ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสืออยู่นั้นแหละ กิจกรรมอะไรก็ไม่เคยเข้าร่วม เข้ากับพวกครูได้ดีอีกต่างหาก คุณคงพอนึกภาพออกนะว่าคนส่วนใหญ่ไม่ชอบพวกขี้ประจบหรือเลย ไม่มีใครคบ”

“แล้วคุณไม่ช่วยน้องบ้างหรือไง ปล่อยให้เขาไปนะ พี่ชายเป็นคนดี แต่น้องโดนแฉแต่เนิ่นๆ”

“ทำไมผมต้องช่วย” เขาทำหน้าง “ผมกับนายภัสไม่ได้ตัวติดกันสักหน่อย ก็แค่พี่น้อง”

เพลงพิณคร่ำคร่ำจะบอกเหตุผลเขา จึงแค่ฟังเฉยๆ

พัชราวิณ์เล่าต่อโดยข้ามไม่ยอมบอกว่านอกจากนักเรียนคนอื่นๆ จะพากันเมินไม่ยอมคบหากับศิระภัสเพราะฝ่ายนั้นเคร่งเกินวัย รวมถึงเรียนเก่งมากจนแปลกแยกจากทุกคนแล้ว เขานี้แหละเป็นตัวการให้นักเรียนชั้นโตคอยกลั่นแกล้งน้องชายจนสะบักสะบอมกลับบ้านแทบทุกวัน เรียกว่าชีวิตการเรียนในโรงเรียนเดียวกับพี่ชายสุดบีบไม่สดใสเลยแม้แต่น้อย ทำเอาศิระภัสตัดสินใจย้ายโรงเรียนในปีต่อมา ไม่นานว่าการที่อีกฝ่ายขอไปเรียนเมืองนอกอาจเพราะต้องการหนีพี่ชายไปไกลอีกซีกโลก

เขารู้สึกผิดต่อน้องชายอยู่บ้าง...แต่ก็แค่นิดเดียวเท่านั้น เพราะชีวิตเขาไม่ได้แตกต่างไปจากเดิมเมื่อไม่มีศิระภัสอยู่ร่วมบ้านเดียวกัน

“แล้วแม่คุณล่ะ ไม่เห็นอ่อยถึง”

“ท่านเสียไปหลายปีแล้วล่ะ”

“เสียใจด้วยนะ”

“ขอบคุณ” เขาเอ่ย “มันผ่านมานานแล้วละ ตอนนั้นพอกับแม่เลิกกัน แม่แต่งงานใหม่ไปก่อน ส่วนพอกี่...เกือบแต่ง แต่สุดท้ายก็ไม่แต่ง แม่ป่วยช่วงผมเรียนจบปริญญาตรีพอดี”

“แล้วช่วงนั้นคุณศิระภัสเป็นยังไงบ้าง”

“นายภัสเรียนอยู่เมืองนอกแล้ว มันกลับมางานศพแม่แค่ช่วงสั้นๆ

แล้วกลับไปเรียนต่อ ทั้งที่พ่ออยากให้ย้ายกลับมาเรียนเมืองไทย แต่เพราะนายภัสไม่ยอม พ่อเลยให้อยู่ที่โน้นต่อ”

หญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่าการขาดแม่ตั้งแต่เด็กทำให้คิระภัสเป็นคนกระด้างอย่างที่เห็นหรือเปล่า ทว่าปิดความคิดทิ้ง หน้าที่ของเธอไม่ใช่การวิเคราะห์สภาพจิตใจของใครสักหน่อย ลำพังแค่ต้องหาตัวฆาตกรให้พี่ชายก็ยากพอแล้ว ไม่มีเวลาคิดถึงปัญหาของน้องชายอีกหรอก

รู้ไปก็เท่านั้น...แต่เธอก็ยังขอให้พัฒนาวิทย์เล่าให้ฟัง

โชคดีที่ลูกน้องใหม่ของเพลงพิณไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเจ้านายคนใหม่จึงทำงานร่วมกันได้อย่างราบรื่น กระทั่งเช้าช่วงบ่ายเธอก็ได้รับแจ้งว่าคิระภัสต้องการพบด่วน

คนมาแจ้งข่าวเป็นหญิงสาววัยใกล้เคียงกับเธอ อาจอ่อนกว่าเล็กน้อยสวมแว่นกรอบดำหนา ใบหน้าเกลี้ยงเกลาทว่าเรียบจนไม่มีจุดเด่นใดๆ มัดผมหางม้าสูง แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีขาวยาวสลัปดาห์ มองผ่านๆ ราวกับอีกฝ่ายแต่งกายด้วยเครื่องแบบแม่ชีศาสนาคริสต์ ยามพูดน้ำเสียงค่อนข้างแบนราบจนเดาไม่ถูกว่ากำลังรู้สึกเช่นไรอยู่

แวบแรกที่ได้คุยกัน เพลงพิณคิดว่าแปลกคน...

เธอเดินตามอีกฝ่ายขึ้นไปชั้นสาม ซึ่งเป็นชั้นผู้บริหาร จึงมีห้องอยู่เพียงไม่กี่ห้องเท่านั้น

“นี่คือห้องทำงานของคุณคิระภัส ส่วนฉันนั่งอยู่ข้างหน้านี้” อีกฝ่ายบอกพลางชี้ไปที่โต๊ะทำงานหน้าห้อง

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบ “คุณ...”

“ฉันชื่อมนัสสมาค่ะ”

“คุณมนัสสมามีชื่อเล่นหรือเปล่าคะ จะได้เรียกสะดวก”

สาวแว่นทำหน้าราวกลืนไม่เข้าคายไม่ออก แต่ก็ยอมบอก

“มาค่ะ เรียกว่ามาก็ได้” พุดจบก็ตัดบท “คุณเพลงพิณรีบเข้าไปเถอะ

ค่ะ อย่าให้คุณภรรยาโกรธนะคะ”

มันส์สมาแยกไปนั่งประจำโต๊ะของตน ก้มหน้าก้มตาหยิบจับเพิ่มเอกสารกองโตโดยไม่สนใจเพลงพินาศอีก เธอจึงเคาะประตูห้องทำงานเบาๆ ก่อนผลักประตูเข้าไป

คิระภัสนั่งทำงานอยู่ โบกหน้าเคร่งกว่าตอนเจอกันปกติอีกเท่าตัว จนอดคิดไม่ได้ว่าเขาจะเคร่งเครียดอะไรนักหนา ช่างต่างจากพี่ชายจริงดังว่า ตั้งแต่รู้จักกันมาได้สักพัก เธอไม่เคยเห็นพัฒนาวินท์หน้าเครียดเลยสักครั้ง อย่างดีก็หน้าเศร้าเวลาพูดถึงการตายของตัวเอง

แต่ทีนะ...ผีจะเครียดไปทำไมกัน

รออยู่สักครู่เจ้าของห้องยังไม่มีที่ท่ารับรู้ว่ามีคนอยู่ในห้อง หญิงสาวกระแอมเบาๆ ให้รู้ตัว ซึ่งก็ได้ผล คิระภัสชะงักเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นมอง

“มาแล้วหรือ” เขาทัก

“มานานแล้วค่ะ คุณไม่รู้ตัวเอง” เธอตอบคล้ายออกตัว เขาจะได้ไม่หาว่าเธอมาสาย “เลขาฯ คุณบอกว่ามีเรื่องด่วน”

“ผมอยากเรียกคุณมาพูดคุยถึงแนวทางการทำงานให้ชัดเจน งานโรงแรมไม่ถึงกับยาก แต่ก็ไม่ง่าย เราไม่มีสินค้าที่ชัดเจนเป็นชิ้นๆ แต่งานทุกอย่างที่ออกมาล้วนแต่ตั้งอยู่บนชื่อเสียงของโรงแรมทั้งสิ้น”

“ฉันทราบค่ะ”

“ตั้งแต่วันนี้เวลาทำงานอะไร คุณต้องมาปรึกษาผมก่อนทุกครั้ง และประชุมกับผมทุกอาทิตย์ด้วย”

“ทำไมคะ คุณไม่ไว้วางใจการทำงานของฉันหรือไง”

“เปล่า” ชายหนุ่มว่า “คงไม่มีใครบอกคุณสินะว่าผมคุมงานด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์ของโรงแรม ดังนั้นไม่ว่ารับใครเข้าทำงาน คนนั้นก็ต้องทำงานกับผม”

เพลงพินาศคิดว่าโชคดีของเธอแฝงด้วยความโชคร้ายซัดๆ เมื่อต้องทำงานร่วมกับคนที่เกลียดชังหน้ากันตั้งแต่แรกเห็น เธอจะได้เกลียดเขา

หรรษา แต่ชายหนุ่มนี่สิ...บ้านนี้ยังตั้งแ่งกับเธอไม่เลิก

“เข้าใจแล้วค่ะ”

“และขอบอกให้รู้ว่าผมจะจับตาดูการทำงานของคุณอย่างใกล้ชิด อย่านึกว่าตำแหน่งผู้จัดการไม่มีการทดลองงาน สามเดือนเหมือนตำแหน่งอื่น ถ้าผลงานไม่ดี เราจะไม่บรรจุเข้าเป็นพนักงานประจำ”

หญิงสาวชักงุน เธอเข้าใจกฎระเบียบ แต่ไม่ชอบวิธีการพูดจาของคนตรงหน้า เขาจะไม่พูดจาหาเรื่องสักครั้งไม่ได้หรือไงกัน

“คุณจริงจังกับการทำงาน หรือแค่โหดเป็นพิเศษเพราะฉันทำให้คุณนึกถึงพี่ชายกันแน่”

คิระภัสจ้องหน้าเขม็ง ถามเสียงเข้ม “ว่าไงนะ”

“คุณอิจฉาที่คุณวินท์ได้บริหารโรงแรมใช้ไหมล่ะ ทั้งที่คุณอุตส่าห์จบจากเมืองนอก”

สีหน้าของชายหนุ่มแข็งเกร็ง ดวงตาลุกวาวราวกับเปลวไฟขึ้นมาแวบหนึ่ง ก่อนจางหายไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับริมฝีปากหยักไค้งขึ้นเล็กน้อย คล้ายรอยยิ้ม...ทว่าไม่ใช่

“พี่วินท์บอกคุณอย่างนั้นหรือ” เขาพูดเสียงเย็นชา “ในสายตาคุณ พี่วินท์คงเป็นคนสมบูรณ์แบบมากสินะ เขาพูดอะไรคุณเลยเชื่อทุกอย่าง”

“แล้วมันจริงไหมล่ะ” เธอโต้ แม้ความคิดที่ว่าพัชราวินท์เป็นคนเพอร์เฟกต์ หรือการที่คิระภัสเชื่อว่าเธอหลงใหลพี่ชายเขาขนาดนั้นจะทำให้ชนลูกเกรียวก็ตาม

“ผมจะบอกคุณชัดๆ แค่ครั้งเดียวนะ คุณเพลงพิณ พี่ชายผมน่าจะเก่งเรื่องการสร้างภาพลักษณ์ แม้กระทั่งในสิ่งที่คุณเองไม่รู้อะไรเลยก็ตาม” คิระภัสแค้นเสียงในลำคอ “เขาบริหารงานอะไรไม่เป็นทั้งนั้น อย่ายั่วแต่โรงแรมเลย แคร์้านค้าเล็กๆ ยังอาจทำเจ๊งด้วยซ้ำ เขาเองก็รู้ตัวดีถึงได้คิดลาออกต่อให้พี่วินท์ยังอยู่ คนบริหารงานโรงแรมก็เป็นผมอยู่ดี ในเมื่อเข้าใจแล้วก็ออกไปได้ ผมต้องทำงาน”

โดนไล่ตังๆ เพลงพิณจิ่งจำเป็นต้องถอยทัพ พลังโกรธตัวเองที่
เปลอพูดอย่างนั้นออกมา แต่ก็ทำให้ได้รู้ว่าพัชราวิณีไม่ยอมบอกความจริง
“บ้าชะมัด!”

“ใครบ้าคะ” มนัสสมาถามเสียงเรียบทำให้เธอตกใจ เพิ่งรู้ว่าตัวว่ามีคน
อยู่หน้าห้องอีกคน

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ คุณมา” เธอรีบตอบ “พิณแค่...เซ็งนิดหน่อย”

“คุณภัสเป็นคนทำงานจริงจังค่ะ” มนัสสมาพูดอย่างเข้าอกเข้าใจ
“แรกๆ ลูกน้องอาจจะไม่ชินสักเท่าไร แต่พอทำงานด้วยกันไปนานๆ ก็จ
พบว่าทำงานง่ายมาก”

“คุณมาเคยทำงานกับเจ้านายคนอื่นมาก่อนหรือเปล่าคะ”

“เมื่อก่อนฉันเป็นเลขานุการส่วนตัวของคุณวิณีค่ะ แต่พอคุณวิณี เอ่อ
จากไปก็เลยย้ายมาทำงานให้คุณภัส”

เพลงพิณเต้นต้นขึ้นมาทันที ถ้ามนัสมาเคยใกล้ชิดพัชราวิณี ไม่
แน่อารู้ก็ได้ว่าเขามีศัตรูที่ไหนบ้าง

“พิณเคยรู้จักคุณวิณี เราเป็นเพื่อนกันนะค่ะ” เธอพูด หวังสร้าง
ความสัมพันธ์กับอีกฝ่ายในฐานะที่มีคนรู้จักร่วมกัน ทว่ากลับให้ผลตรงกัน
ข้าม

มนัสสมาทำหน้าที่บิดเบี้ยว ดวงตามีแววกวาวขึ้นมาทันที แล้วก็ก้ม
หน้าดูดมองโต๊ะทำงาน พลังพึมพำเสียงต่ำ

“คุณวิณี...คุณวิณี...มีผู้หญิงอีกแล้ว”

จากนั้นอีกฝ่ายก็กำมือหุบโต๊ะเบาๆ ก่อนจะค่อยๆ แร่งขึ้นในจังหวะ
ถัดมา ทำเอาเพลงพิณสะดุ้งโหยง และตัดสินใจถอยห่างโดยอัตโนมัติ เริ่ม
รู้สึกไม่ชอบมาพากลว่ามนัสมาอาจเป็นคนจิตไม่ปกตินัก

“จะ...ฉันกลับห้องก่อนนะค่ะ คุณมา” เธอเอ่ยลา แล้วรีบจำ้ออกจาก
ตรงนั้นทันที ก่อนที่กำปั้นจะเปลี่ยนเป้าหมายจากโต๊ะเป็นทำร้ายเธอแทน

รอดจากเหตุไม่คาดฝันมาได้ เพลงพิณถึงกับถอนหายใจทันทีที่กลับไป
ถึงห้องทำงานของตน โชคดีที่ลูกน้องไม่อยู่ ไม่เช่นนั้นคงผิดลั้งเกตที่เห็น
เจ้านายกลับมาพร้อมหน้าซัดเผือด หายใจหอบราวกับวิ่งหนีผีที่โหด

เธอก็หนีจริงๆ นั่นแหละ แต่ไม่ใช่ผี...เป็นคนที่เข้าข่ายว่าอาจจะ
คลุ้มคลั่ง

“คุณวิหนท์” เธอเรียกผีหนุ่มเสียงเบาหวิว

เสียววิหนท์ที่ต่อมาเขาก็ปรากฏตัวทันใจนี้ก็ พัฒตวิหนท์ยิ้มว่า แต่พอ
เห็นสีหน้าของหญิงสาวเขาก็หุบยิ้ม ปราดเข้ามากุมไหล่

“คุณพิณเป็นอะไร”

“ตกใจนะสิ ถามได้” เธอตอบเสียงซุ่น “ฉันไปเจอคุณมา เลขาฯ เก่า
คุณ”

“อ้อ คุณมา ตอนนี้เป็นเลขาฯ ให้นายภัสแล้วนี่ แสดงว่าคุณไปเจอ
นายภัสมาหรือ มันแก๊งอะไรคุณหรือเปล่า”

“เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะ” เธอว่า “ฉันคุยกับคุณมาเรื่องคุณ แล้ว
อยู่ๆ เธอก็ทำหน้าที่แปลกๆ แถมยังทุบตีะอย่างกับคลั่งขึ้นมาเนอะ”

“แค่นี้เอง นี่กว่าอะไรเสียอีก”

“คุณว่าแค่นี้หรือ” เธอเบิกตา “คุณมาเธอดูไม่เหมือนคนปกตินะ”

“เธอแค่เสียใจเรื่องผมมากไปหน่อย เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ผมตาย
ใหม่ๆ แล้ว ตอนยังมีชีวิตอยู่เธอคลั่งไคล้ผมมาก”

“แล้วคุณยังให้เธอทำงานกับคุณอีกเนี่ยนะ”

“คุณมาทำงานดีกว่าคนอื่นๆ แค่หลงรักเจ้านายนิดหน่อยไม่เห็นจะ
เสียหายตรงไหน” ผีหนุ่มยิ้มกัไหล่

“ฉันว่าคุณมานี้แหละน่าสงสัยที่สุดแล้ว เธออาจจะรู้ว่าคุณไม่มีใจให้
เลยฆ่าคุณทิ้งก็ได้”

“ไม่มีทาง คุณมาจงรักภักดีกับผมมาก เธอไม่ทำร้ายผมหรอก” เขา
บอกอย่างมั่นใจ

เพลงพินาไม่แน่ใจว่าเขาคิดถูกหรือเปล่า แต่ทำงานวันแรกเธอก็ได้ข้อมูลเกี่ยวกับชายหนุ่มผู้ล่องลับในด้านที่เจ้าตัวไม่เคยเล่ามาก่อนมากมาย จนเธอสงสัยว่ามีอะไรอีกที่พัชราวิณีไม่ยอมบอก

“คุณโกหกฉัน ไหนคุณบอกว่าพ่อคุณจะยกโรงแรมให้ แล้วทำไมคุณถึงจะลาออก” เธอซัก

ผีหนุ่มทำอึกอัก ก่อนตอบอ้อมอ้อม หลบสายตา

“ก็ผมไม่ถนัดงานบริหาร เลยไม่ค่อยอยากทำอะไร ปกติโง่งานที่ทำอยู่ก็ให้คุณมาจัดการแทนทุกอย่างอยู่แล้ว ผมลาออกไปคงไม่เสียหายอะไรหรอก แต่พ่อดันโกรธเป็นไฟเป็นไฟ บอกว่าถ้าผมมันไม่เอาถ่านัก จะให้นายภัสกลับมาบริหารงานแทน”

“เขาก็เลยกลับมา” เธอเข้าใจแล้ว นั่นยิ่งทำให้รู้สึกแย่ เพราะดันกล่าวหาชายหนุ่มผิดๆ มิน่าเขาถึงได้มองเธออย่างกับตุ๊ก เพราะเธอเพลอปล่อยไก่อ ตัวเบ้อเริ่มนั่นเอง

“ผมไม่สนหรอกนะว่านายภัสจะกลับหรือไม่กลับ ตอนแรกคิดว่าไม่ยอมกลับด้วยซ้ำเพราะเรียนจบก็เสียบหายไปเลย แต่เจ้านั้นยอมทำตามที่พ่อบอก ก็ดีเหมือนกัน ยิ่งไงมันก็ทำงานเก่งกว่าผมอยู่แล้ว”

“คุณคิดว่าถูกฆาตกรรมเพราะเรื่องงาน หรือว่าเรื่องส่วนตัว” เธอถามคำถามที่ตั้งใจไว้กับเขาเมื่อมีโอกาส

“ไม่รู้สิ” เขาสายศีรษะ “แต่เรื่องงานก็อย่างที่บอก ผมแทบไม่ได้ทำงานเอง ส่วนใหญ่ก็ให้คุณมาเป็นคนรับผิดชอบแทนทั้งนั้น”

“แล้วมีคนรู้หรือเปล่า”

“ก็ไม่ได้ไปวประกาศบอกใคร แต่คิดว่าคงรู้กัน”

เพลงพินาคุ่นคิด ถ้าเป็นเช่นนั้นหมายความว่าใครก็ตามที่คิดฆ่าพัชราวิณีที่ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องงานสักเท่าไรนัก จะฆ่าเขาไปทำไม ในเมื่อผีหนุ่มแทบไม่ได้ลงมือทำงานอะไรเป็นเรื่องเป็นราวอยู่แล้ว

ยกเว้นคนฆ่าคือ...น้องชายของเจ้าตัว

คิระภัตเองก็น่าสงสัย เขาเรียนเก่งกว่าพี่ชายหลายเท่า แถมยังเป็น คนจริงจังกับงาน ถ้าจะทนนิสัยลอยชายของอีกฝ่ายไม่ได้ยอมไม่แปลก แต่ ในเมื่อบิดาเรียกตัวกลับมารับตำแหน่งแทน ก็ไม่น่าจะต้องฆ่าพี่ชาย

ถ้าอย่างนั้นก็เหลือเรื่องส่วนตัว

“คุณไปหักอกสาวที่เหมายหรือเปล่า” เธอถาม รู้จักเขามาพอสมควร พอดูออกแน่ชัดแล้วว่าพัฒนาวินท์เจ้าชู้ไม่ใช่เล่น

“อย่ากล่าวหากันสิครับ ผมเคยบอกแล้วไงว่ารักเดียวใจเดียว”

“แล้วคุณมาล่ะ”

“นั่นมันเพื่อนร่วมงาน” เขาหลบสายตา ตอบไม่เต็มปาก “ไม่เคยคิด อะไรเกินเลยจริงๆ นะ”

หญิงสาวถอนหายใจเหนื่อยหน่าย แต่ก็ยังไม่ตัดเลขาอนุการสาวแวน ออกจากกลุ่มผู้ต้องสงสัย ถ้าหากเธอรู้ตัวว่าถูกเจ้านายหนุ่มหล่อหวานเสน่ห์ หัวงหลอกใช้ เธอคงแค้นน้ำดู แต่จะถึงขั้นฆ่าแกงกันหรือเปล่า คงต้องสืบดู นิสัยใจคอกันก่อนให้รู้แน่

เธอตั้งใจว่าจะแวะเวียนไปหามันส์สมาอีกให้ได้ แม้ว่าจะไม่อยากเจอ หน้าเจ้านายของฝ่ายนั้นเลยก็ตาม

ห้องทำงานของท่านประธานอยู่ชั้นเดียวกับห้องของคิระภัต ทว่าอยู่ ด้านในสุด มองออกไปเห็นวิวแม่น้ำเจ้าพระยาและสวนสวยของโรงแรม ทว่า เจ้าของห้องไม่ค่อยได้ชื่นชมบรรยากาศนัก เพราะมันแต่ยุ่งกับงาน

ธนิกละสายตาจากแฟ้มเอกสาร หลับตาแล้วผ่อนคลายหายใจ เดิมที เขาตั้งใจว่าจะรามือแล้วเกษียณอายุเสียที ทว่าเหตุเศร้าที่เกิดกับเลือดเนื้อ- เชื้อไขทำให้ทุกอย่างเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด

แม้ว่าจะได้ลูกชายคนเล็กมาช่วยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการทำงาน แต่ คิระภัตยังใหม่ ประสบการณ์ถือว่าน้อย ไม่ว่าเก่งขนาดไหนก็ต้องชี้แนะ กันอีกมาก

น่าเสียดายเหลือเกิน...อุตุล่ำหัดคิดว่าพัฒนาวิทนหมีแวมกว่า เชื่อว่าถ้า
เคี้ยวเช็ญให้หนักกว่านี้ พอได้น้องชายมาเป็นกำลังเสริม ทั้งสองน่าจะช่วย
กันประคองธุรกิจให้เติบโตกว่านี้ได้แน่

ถ้าหากไม่เกิดเรื่องน่าสลดขึ้น อะไรอาจดีกว่านี้...

“หน้าเครียดตลอดเวลาเลยนะคะ งานหนักเหวอ”

เจ้าของเสียงหวานทักทำให้ธนิกลิมตา ก่อนยิ้มเมื่อเห็นหน้าผู้มาเยือน
หล่อนเป็นสาวสวยผมดำยาวเคลียหลัง ร่าระหงสวมชุดสีเบจเข้ากับรูปร่าง
ท่วงท่าการเดินสะกดใจชายให้หลงใหลได้ง่ายๆ เพียงแค่หล่อนชายตามองก็
ไม่มีใครรอดพ้นมนตร์เสน่ห์

“จันทร์...มาตั้งแต่เมื่อไร”

“เมื่อครุ่นเองคะ ตั้งใจจะชวนคุณไปกินอาหารเที่ยงด้วยกัน”

“ผมกินเรียบร้อยแล้ว” เขาทำเสียงเสียดาย “จันทร์น่าจะโทร. มาบอก
ก่อน”

“บุปบับนะคะ จันทร์เพิ่งกลับมาจากพัทยา นึกได้ว่าอยากเจอคุณก่อน
เข้าบ้าน แต่ไม่เป็นไร จันทร์กลับก่อน เราค่อยดินเนอร์ด้วยกันก็ได้”

“ที่โน่นเป็นยังไงบ้าง”

“เหมือนเดิมนั่นแหละคะ พนักงานก็ทำงานกันเรียบร้อยดี ไม่มี
ปัญหา” หล่อนตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก

จนจันทร์มีตำแหน่งอย่างเป็นทางการคือรองผู้จัดการฝ่ายบุคคล แต่
ในทางปฏิบัติหล่อนแทบไม่ได้ทำงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ที่เดินทางไปตาม
สาขาโรงแรมที่มีอยู่ทั่วประเทศนั้นจริงๆ แล้วคือการหาเรื่องเที่ยวมากกว่า
เขารู้ทั้งรู้ แต่ไม่ว่าอะไร

ก็ทำไม่ต้องเดือดร้อนด้วย トラบใดที่การให้หล่อนได้ชื่อว่าทำงาน
หมายถึงการดึงตัวจนจันทร์ไว้อยู่กับเขา แค่นั้นก็คุ้มแล้ว

หญิงสาวร่าระหงเดินอ้อมโต๊ะทำงานเข้ามาสวมกอดหนุ่มใหญ่จาก
ทางด้านหลัง ไบหน้างามเคลียอยู่แถวซอกคอของเขา ได้กลิ่นน้ำหอมมรวริน

จากกาย ปลูกความรู้สึกให้คนสูงวัยได้รู้สึกราวกับเป็นหนุ่มๆ ธนิกเอี้ยวตัวหวังจะจับให้หน้าใจ แต่ชนจันทร์หลบหลีกอย่างมีจริต เดินอ้อมกลับมาหย่อนตัวลงนั่งฝั่งตรงข้ามเขาแทน

“เมื่อตอนเดินมาหึ่งคุณ จันทร์เห็นผู้หญิงคนหนึ่งหน้าตาดีเซียวพนักงานใหม่หรือคะ”

“อ้อ หนูพิน” หนูมีใหญ่ตอบโดยไม่ทันคิด ก่อนเสริมเมื่อเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย “หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์คนใหม่นะ”

“ท่าทางยังสาวอยู่เลยนะคะ อายุคงไม่มากเท่าไรเมื่อเทียบกับคุณมัณฑุตา” หล่อนเอ่ยถึงพนักงานคนเก่าที่ลาออกไปแล้ว

“ประวัติการทำงานดีนะ แล้วโรงแรมเราก็ต้องการคนรุ่นใหม่ด้วย ผมเห็นไม่เสียหายอะไรก็เลยรับมา”

“ตกลงว่าคุณธนิกเป็นคนรับเข้าทำงาน” ชนจันทร์พูดเชื่องช้า “คงไม่ได้รับเข้ามาเพราะหน้าตาดีหรือกนะคะ”

ธนิกชักเหงื่อตก ชนจันทร์อาจไม่เอาไหนเรื่องงาน แต่เรื่องจับผิดนะเก่งนัก และไม่รู้อะไรเขาถึงแพ้ทางเจ้าหล่อนอยู่เรื่อย เลยรีบหัวเราะแห้งๆ กลบเกลื่อน ก่อนแก้ตัว

“โอ๊ย จันทร์ก็พูดไปเรื่อย สำหรับผมนะไม่มีใครสวยกว่าจันทร์อีกแล้วละ”

“แน่หรือคะ จันทร์มันคนเก่าแล้ว สู้หน้าใหม่ๆ ไດ้ยั้งกัน” หล่อนแกล้งทำกระแฉับกระฉอด

“ผมรักจันทร์คนเดียวหรือกนะ” ธนิกลุกขึ้นยืน แล้วเดินมาคดเคลียหญิงสาวครวญ “เราเป็นคู่หมั้นกันนะ คุณไม่เชื่อใจผมหรือไง”

“จันทร์หึงนี่คะ”

“ถ้าหึงแปลว่ารัก จันผมก็ดีใจ”

“ไม่เอาแล้ว จันทร์กลับก่อนดีกว่า ทั้งเหนื่อยทั้งเหนียวตัว ไว้เจอกันเย็นนี้นะคะ ห้ามเลตด้วย ไม่อย่างนั้นจันทร์จะหาเพื่อนคนอื่นมาดินเนอร์

แทน”

“ผมรีบกลับแน่นอน รอผมนะทูนหัว” ธนิกหอมแก้มฟอดใหญ่
ชนจันทร์ลุกเดินออกจากห้องด้วยท่วงท่าขี้วี้ใจชาย ไม่วายหันกลับมา
ส่งจูบให้หนุ่มใหญ่